

Arrest

**nr. 173 405 van 22 augustus 2016
in de zaak RvV X / IX**

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Sri Lankaanse nationaliteit te zijn, op 25 november 2013 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van 7 oktober 2013, waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard en van de beslissing van 7 oktober 2013 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 19 april 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 18 mei 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. MOONEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat S. VAN ROSSEM, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat I. FLORIO, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker dient een asielaanvraag in op 22 september 2010. Op 25 november 2011 werd door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van de hoedanigheid van vluchteling en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen in de zin van artikel 48/3 en artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet). Tegen deze beslissing dient verzoeker hoger beroep in bij de Raad voor

Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) die bij arrest nr. 75 931 van 28 februari 2012 opnieuw de vluchtelingen- en subsidiaire beschermingsstatus weigert toe te kennen.

Op 28 maart 2012 dient verzoeker een tweede asielaanvraag in. Op 3 april 2012 neemt de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris de beslissing tot weigering tot in overwegingname van een asielaanvraag. Tegen deze beslissing dient verzoeker een annulatieberoep in bij de Raad die bij arrest nr. 87 728 van 18 september 2012 het beroep verwerpt.

Op 29 oktober 2012 dient verzoeker een aanvraag in om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet. Op 7 oktober 2013 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding de beslissing waarbij de aanvraag onontvankelijk wordt verklaard. Dit is de eerste bestreden beslissing waarvan de motivering luidt als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 29.10.2012 werd ingediend door:

A, T (R.R.: ...)

Nationaliteit: Sri Lanka

Geboren te Killinochchi op (...)1964

adres: (...)

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Redenen:

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Betrokkene kwam met zijn gezin in 2010 naar België uit angst voor hun leven. Het gezin heeft twee asielaanvragen een aanvraag 9ter ingediend. Alle procedures werden afgesloten met een negatieve beslissing.

In hoofdzaak verwijzen betrokkene naar een mogelijke schending van art 3 van het Europees Verdrag ter Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) naar het langdurig verblijf op Belgisch grondgebied, naar de duur van de. asielpcedure, naar humanitaire redenen en duurzame bindingen.

Betrokkene meent dat er buitengewone omstandigheden aanwezig zijn die maken dat hij de aanvraag voor het verkrijgen van een verblijfsmachtiging niet zou kunnen indienen via de geëigende procedure of dat het op z'n minst bijzonder moeilijk zou zijn om die procedure op te starten via de bevoegde Belgische diplomatieke post, in casu New Delhi. Gezien de betrokkene zich dient te wenden tot de Belgische diplomatieke post in New Delhi, is het aan betrokkene om aan te tonen dat het voor hem en zijn gezin onmogelijk of bijzonder moeilijk is om de aanvraag te richten tot de Belgische diplomatieke post te New Delhi, India.

Betrokkene meent dat er een risico aanwezig is, dat zij bij terugkeer naar Sri Lanka zullen gefolterd worden of vernederende of onmenselijke behandelingen of straffen zullen ondergaan. Betrokkene verwijst naar diverse rapporten en artikelen om deze verklaringen te ondersteunen. Volgens mijnheer zouden de problemen tussen de regering en de Tamil- bevolking nog steeds bestaande zijn. De overheid zou niet het nodige doen om de Tamils te beschermen. Het rapport UNHCR van 31.03.2011 zou aangeven dat de situatie in Sri Lanka nog niet verbeterd is. Mensen zouden nog steeds vervolgd worden. Het leven van sommige mensen zou nog steeds in gevaar zijn. Het Sri Lankaanse leger zou de mensenrechten schenden. Het rapport meldt dat mensen willekeurig opgepakt werden, gefolterd en verkracht. Zowel de overheid als de LTTE (Liberation Tigers of Tamil Eelam) zouden de bevolking in gevaar hebben gebracht. Betrokkene verwijst naar meerdere rapporten waaronder ook een rapport van 16.03.2012 waarin moorden, verdwijningen, brutale overvallen, ... worden beschreven die plaatsvonden eind 2010- begin 2011. De toestand in Sri Lanka zou nog steeds ernstig en zorgwekkend zijn. Volgens betrokkene kunnen hij en zijn gezin onmogelijk terugkeren naar Sri Lanka. Hij vreest onmiddellijk gearresteerd te zullen worden door de Sri Lankaanse autoriteiten omwille van het feit dat hij en zijn

gezin voldoen aan 5 van de 8 risico-factoren opgesteld door het Europees Hof. Verschillende bronnen melden volgens mijnheer dat asielzoekers die terugkeren onmiddellijk op de luchthaven worden opgepakt en verhoord. Diegenen die worden ondervraagd zouden daarbij ook gemarteld worden (geslagen, verbrand, gestikt, verkracht). Er zouden gevallen gekend zijn van mensen die maandenlang werden vastgehouden. Betrokkene verwijst naar het artikel 'Hundreds tortured in police custody' van 25.10.2011 gepubliceerd door de Asian Human Rights Commission. Human Rights Watch publiceerde een artikel waarin de vrees wordt geuit dat Sri Lankanen die uitgeprocedureerd zijn en teruggestuurd worden naar hun land van herkomst, slachtoffer worden van foltering en misbruik. Human Rights Watch vond 12 verschillende zaken waarin er sprake was van foltering door de Sri Lankese autoriteiten nadat deze mensen teruggestuurd werden naar hun land van herkomst. Betrokkene vreest eveneens persoonlijke vervolging indien hij en zijn gezin terug dienen te keren naar hun land van herkomst.

Mijnheer benadrukt dat Sri Lankaanse burgers die in Colombo landen, willekeurig gearresteerd, gefolterd, verkracht of verminkt zouden worden tot ze toegeven dat ze lid zijn van de LTTE. Amnesty International zou bevestigen dat er mensen gemarteld en mishandeld worden. Mijnheer vreest dat hij en zijn gezin zelfs gedood zullen worden of minstens onmenselijk behandeld zullen worden. Ze zijn al meer dan 2 jaar niet meer in hun land van herkomst geweest. Ze hebben geen familieleden meer in Sri Lanka. Mijnheer en zijn gezin lopen volgens zijn verklaringen meer kans om gearresteerd te worden omdat er verondersteld zal worden dat ze geld hebben gezien ze zich konden veroorloven naar het buitenland te trekken. De autoriteiten zullen ook veronderstellen dat ze vanuit het buitenland activiteiten van de LTTE te hebben gesteund. Betrokkene meent dat hij en zijn gezin zich in een prangende humanitaire situatie bevinden zoals gedefinieerd in de vernietigde instructie van 19.07.2009- Mijnheer verwijst naar de discretionaire bevoegdheid van Mevrouw de Staatssecretaris. Volgens betrokkene zouden de instructies nog steeds toegepast worden. gezien de discretionaire bevoegdheid van Mevrouw de Staatssecretaris. Indien hij en zijn gezin zouden verwijderd worden van het Belgisch grondgebied zou een fundamenteel worden geschonden. Betrokkene beweert dat hij en zijn gezin tot een kwetsbare groep behoren en dat ze onmogelijk kunnen terugkeren naar hun land van herkomst. Indien ze terugkeren naar Sri Lanka zal artikel 3 van het Europees Verdrag ter Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) worden geschonden. Mijnheer is werkbereid, zijn gezin heeft een vrienden- en kennissenkring opgebouwd, hij en zijn gezin spreken goed Nederlands, en hebben zich in België steeds goed gedragen. Mijnheer en zijn gezin hebben nooit enige inbreuk gepleegd tegen de openbare orde of veiligheid.

Betrokkene heeft een asielaanvraag ingediend. Daarin wordt gemeld dat hij in Sri Lanka gezocht werd wegens banden met de LTTE. De asielinstantie heeft de verklaringen van betrokkene grondig onderzocht. Daarbij concludeerde de asielinstantie dat er geen geloof kon worden gehecht aan de verklaring dat betrokkene gezocht werd/wordt omwille van banden met de LTTE. Betrokkene heeft niet aangetoond dat hij in het verleden de LTTE zou geholpen hebben. Betrokkene legde volgens de asielinstanties ongeloofwaardige verklaringen af betreffende essentiële elementen. Dit doet afbreuk aan de algehele geloofwaardigheid van de voorgeworpen problemen die betrokkene zou ondervonden hebben en de problemen die hij zou ondervinden indien hij dient terug te keren naar het land van herkomst. Niet alleen de verklaring dat hij gezocht zou worden in Sri Lanka is ongeloofwaardig, maar ook de beweerde activiteiten voor de LTTE. Betrokkene legt ook geen enkel bewijsstuk voor dat hij gezocht wordt door de Sri Lankaanse autoriteiten omwille van zijn beweerde banden met de LTTE. De asielinstanties concludeerden dat betrokkene op dit ogenblik bij een eventuele terugkeer naar Sri Lanka geen risico loopt op vervolging zoals bepaald in de vluchtelingenconventie. De ongeloofwaardigheid van zijn asielrelaas kon niet enkel worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen. Betrokkene heft geen aannemelijke verklaringen afgelegd voor de vastgestelde vaagheden en tegenstrijdigheden. De stukken die werden voorgelegd tijdens de asielprocedure kwamen voor als complaisancestukken gemaakt voor de asielprocedure. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen oordeelde dat de commissaris-generaal terecht tot de ongeloofwaardigheid van het asielrelaas had besloten. Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens stelt vast dat er geen redenen zijn om aan te nemen dat het behoren tot de Tamil bevolkingsgroep tot vervolging zou leiden of tot een inbreuk van art 3 van het EVRM, noch dat er sprake is van een algemeen risico voor Tamils die terugkeren naar Sri Lanka. CEDOCA, de documentatie- en researchdienst van het Commissariaat-generaal voor Vluchtelingen en Staatslozen, contacteerde op 25 januari 2013 de NGO Law and Society Trust (L&ST) met de vraag .of de organisatie weet heeft van concrete gevallen van Sri Lankanen die in de loop van de laatste jaren na terugkeer uit het Westen gefolterd zouden geweest zijn. The L&ST is een "not for profit" organisatie die werkt op mensenrechtendocumentatie, juridische research en lobbying en die gebaseerd is in Colombo, Sri Lanka. Mala Liyanage, de voorzitter van de NGO en Aingkarana Karan, Senior Programme Officer van het mensenrechtenprogramma antwoordden dat zij nooit iemand hebben ontmoet die na de oorlog gefolterd is geweest bij terugkeer naar Sri Lanka.

Aingaran Karan verklaarde nog dat veel Sri Lankanen na de oorlog in de eerste plaats naar het buitenland (Australië en Europa) waren uitgeweken omdat ze hun economische inkomsten verloren hadden en niet omwille van veiligheidsredenen. Economische migranten zouden volgens hem probleemloos kunnen terugkeren vanuit om het even welk land. Hij vestigde er wel de aandacht op dat voormalige LTTE kaderleden in het geval van terugkeer wel degelijk onder foltering ondervraagd kunnen worden. Nadat LTTE kaderleden de luchthaven verlaten hebben en terug thuis (op eindbestemming) gekomen zijn, kunnen zij, volgens Aingaran, altijd opnieuw onderworpen worden aan surveillance. Betrokkene heeft niet aannemelijk kunnen maken dat hij in Sri Lanka actief was voor de LTTE. Betrokkene kan niet aantonen dat hij gezocht wordt door de Sri Lankaanse autoriteiten. Betrokkene toont niet aan dat er een arrestatiebevel loopt tegen hem. Het feit dat het mogelijk is dat betrokkene ondervraagd wordt, betekent niet dat hij daarbij gefolterd of onmenselijk vernederd zal worden. Betrokkene heeft niet aangetoond banden te hebben (gehad) met mensen van de LTTE. De beweringen daarover werden ongeloofwaardig bevonden omdat ze vaag, incoherent en tegenstrijdig waren. Het loutere feit dat verzoeker in het Westen heeft verbleven, toont op zich niet aan dat dit de negatieve belangstelling van de autoriteiten zou opwekken. Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens benadrukt ook de individualiseringsvereiste bij de beoordeling van een gedwongen terugkeer van een Tamil en meent dat relevante risicofactoren niet als een loutere checklist kunnen worden afgedaan maar dat het gewicht van risicofactoren zowel individueel als cumulatief dient te worde afgewogen.

De verzoeker toont niet aan dat zijn leven, zijn vrijheid of zijn fysieke integriteit bedreigd zou zijn in het land van bestemming. Indien het persoonlijk risico op slechte behandeling in het land van bestemming wordt aangevoerd, ligt de bewijslast hiervan steeds bij de verzoeker. De betrokkene slaagt er niet in om het individuele risico inzake zij persoonlijke veiligheid aan te tonen.

Het feit dat betrokkene sinds september 2010 in België verblijft, geïntegreerd en duurzaam lokaal verankerd zou zijn, Nederlands leert en spreekt, werkbereid is, een vrienden- en kennissenkring, heeft uitgebouwd en getuigenverklaringen voorlegt, is zeker en vast bewonderenswaardig, maar verantwoordt niet dat de aanvraag om machtiging in verblijf in België wordt ingediend. Het feit dat de kinderen gedurende het onderzoek naar de asielmotieven naar een Belgische school gingen, verantwoordt evenmin dat de aanvraag in België wordt ingediend. Elementen van integratie worden in deze fase van de procedure niet behandeld. De elementen met betrekking tot de integratie kunnen wel het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform art 9, al 2 van de wet van 15/12/1980.

Ter ondersteuning van zijn aanvraag om machtiging tot verblijf beroept betrokkene zich op de instructie van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van artikel 9.3 en art bis van de wet van 15.12.1980. Hierbij dient echter opgemerkt te worden dat deze vernietigd werden door de Raad van State (RvS arrest 198.769 van 09.12.2009 en arrest 215.5.71 van 05.10.2011) Bijgevolg zijn de criteria van deze instructie niet meer van toepassing.

Betrokkene wist dat zijn verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van de asielprocedure en dat hij bij een negatieve beslissing het land diende te verlaten. Mijnheer diende een eerste asielaanvraag in op 22.09.2010. Zijn asielaanvraag werd afgesloten op 02.03.2012 met een beslissing van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Noch de vluchtelingenstatus, noch de subsidiaire bescherming werden toegekend. Mijnheer gaf geen gevolg aan het bevel om het grondgebied te verlaten van 13.03.2012. Mijnheer diende een tweede asielaanvraag in op 28.03.2012. Zijn tweede asielaanvraag werd niet in overweging genomen door de Dienst Vreemdelingenzaken wegens het ontbreken van nieuwe elementen. De beslissing 13quater werd genomen op 03.04.2012. De duur van de procedure - namelijk ongeveer 1 jaar en 6 maanden - was ook niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden. Het feit dat er een zekere. behandelingsperiode is, geeft aan betrokkene ipso facto geen recht op verblijf. (Raad van State, arrest nr 89980 van 02.10.2000).

Mijnheer toont niet aan dat het niet mogelijk of bijzonder moeilijk is om de aanvraag voor het verkrijgen van een verblijfsmachtiging in te dienen via de Belgische diplomatieke vertegenwoordiging in New Delhi, India. Niets verhindert betrokkene om terug te keren en via de reguliere weg een aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen.

De elementen met betrekking tot de integratie kunnen zoals reeds aangehaald het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform art 9 alinea 2 van de wet van 15/12/1980.

Bijna elke migrant - zowel asielzoekers, uitgeprocedeerde asielzoekers of migranten zonder papieren - die naar zijn land wil terugkeren komt in aanmerking voor een vrijwillige terugkeer. Het 'vrijwillige terugkeerprogramma' bestaat uit een vliegtuigreis naar herkomstland, meestal een terugkeerpremie en eventueel bijkomende reïntegratiesteun. Reïntegratiebijstand kan het volgende bevatten: beroepsopleidingen, opstarten van kleine zakenprojecten, kosten om een cursus of opleiding te volgen, kosten om informatie over beschikbare jobs te verkrijgen, bijvoorbeeld door middel van tewerkstellingsbureaus, accommodatie/huur, extra bagage. In België is Fedasil - het federaal agentschap voor de opvang van asielzoekers - de verantwoordelijke overheidsinstantie voor de

vrijwillige terugkeer. De praktische organisatie van de terugreis naar het herkomstland wordt uitgevoerd door IOM (de Internationale Organisatie voor Migratie)."

Op 7 oktober 2013 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris tevens de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten, aan verzoeker ter kennis gebracht op 25 oktober 2013.

"Bevel om het grondgebied te verlaten

De heer / mevrouw(1), die verklaart te heten'1':

Naam, voornaam: A., T.

geboortedatum: (...)1964

geboorteplaats: Killinochchi

nationaliteit: Sri Lanka

In voorkomend geval, beweert betrokkene bij DVZ eveneens gekend te zijn als

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen'2', tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven,

binnen 30 dagen na de kennisgeving.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

o Krachtens artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980, verblijft hij in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten:

Mijnheer toont niet aan in het bezit te zijn van een geldig paspoort voorzien van een geldig visum,

o Krachtens artikel 7, eerste lid, 2° van de wet van 15 december 1980, verblijft hij langer in het Rijk dan de overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn of er niet in slaagt het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd:

Mijnheer zijn verblijf werd enkel toegestaan in het kader van zijn asielaanvraag. Mijnheer diende op 22.09.2010 een eerste asielaanvraag in. Op 02.03.2012 werd de asielpcedure afgesloten met een beslissing van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Noch de vluchtelingenstatus, noch de subsidiaire bescherming werden hem toegekend. Mijnheer gaf geen gevolg aan het bevel om het grondgebied te verlaten van 13.03.2012. Mijnheer diende een tweede asielaanvraag in op 28.03.2012. Op 03.04.2012 werd de tweede asielpcedure afgesloten met een negatieve beslissing door de Dienst Vreemdelingenzaken (13quater)."

2. Over de rechtspleging

Artikel 39/72 *juncto* artikel 39/81 van de vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

"De verwerende partij bezorgt de griffier binnen acht dagen na de kennisgeving van het beroep het administratief dossier, waarbij ze een nota met opmerkingen kan voegen."

De verwerende partij heeft *in casu* geen nota met opmerkingen toegestuurd.

3. Onderzoek van het beroep

3.1 In het eerste middel voert verzoeker de schending aan van artikel 9*bis* van de vreemdelingenwet, van de beginselen van behoorlijk bestuur: de motiveringsverplichting zoals bepaald in de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, het redelijkheidsbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel.

Ter adstruering van het middel zet verzoeker het volgende uiteen:

“Verzoeker begrijpt niet waarom DVZ tot deze conclusie komt, en wenst te reageren op de volgende beweringen:

1. De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone. omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Dat, integendeel tot wat DVZ stelt er wel degelijk sprake is van buitengewone omstandigheden.

Volgens de algemene regel van artikel 9 van de Vreemdelingenwet dient een machtiging tot verblijf te gebeuren bij de Belgische diplomatieke of consulaire post in het land waarvan de vreemdeling de nationaliteit heeft of waar hij of zij een verblijfsrecht heeft.

Echter in geval van buitengewone omstandigheden kan een aanvraag tot machtiging van verblijf in België ingediend worden op basis van artikel 9 bis van de vreemdelingenwet (R.v.St. ,nr. 56146; R.v.St. nr. 55204).

De rechtspraak van de Raad van State preciseert dat de term 'circonstances exceptionnelles' gelezen moet worden als 'circonstances extraordinaires' (R.v.St. nr. 60962, 11 juli 1996, T.Vreem.1997. nr. 4, p. 385).

Dit betekent dat buitengewone omstandigheden geen omstandigheden van overmacht moeten zijn. Er dient bewezen te worden dat een aanvraag in het buitenland, alle omstandigheden in acht genomen, een buitengewone inspanning zou betekenen voor betrokkenen.

Een buitengewone omstandigheid is niet hetzelfde als overmacht. Het betekent dat het onmogelijk of bijzonder moeilijk is voor de betrokkene om naar zijn land van herkomst te gaan om daar de aanvraag in te dienen.

Bovendien is er geen vereiste dat de buitengewone omstandigheid voor de betrokkene "onvoorzienbaar" is. De buitengewone omstandigheden mogen zelfs deels het gevolg zijn van het gedrag van de betrokkene zelf.

Dat verzoeker reeds meer dan drie op het Belgisch grondgebied verblijft.

Dat hij zijn land van herkomst is ontvlucht uit schrik voor zijn leven.

Verzoeker kan niet terugkeren naar Sri Lanka om daar een regularisatieaanvraag in te dienen, aangezien hij al verschillende jaren niet meer in Sri Lanka is geweest! Hij heeft zijn leven hier opgebouwd! Bovendien heeft hij niemand meer in zijn land van herkomst die hem kan helpen, zijn familie verblijft immers in België.

Nu ook het UNHCR een nieuw standpunt heeft ingenomen in verband met de veiligheidstoestand van de Tamils bij terugkeer, blijkt duidelijk dat verzoeker onmogelijk kan terugkeren.

Dat er dus wel degelijk sprake is van buitengewone omstandigheden. Bovendien kan verzoeker uit deze motivering niet afleiden waarom de aangehaalde elementen geen buitengewone omstandigheden vormen. DVZ dient dit uitvoerig te motiveren!

2. Betrokkene meent dat er buitengewone omstandigheden aanwezig zijn die maken dat hij de aanvraag voor het verkrijgen van een verblijfsmachtiging niet zou kunnen indienen via de geëigende procedure of dat het op z'n minst bijzonder moeilijk zou zijn om die procedure op te starten via de bevoegde Belgische diplomatieke post, in casu New Delhi. Gezien de betrokkene zich dient te wenden tot de Belgische diplomatieke post in New Delhi, is het aan betrokkene om aan te tonen dat het voor hem en zijn gezin onmogelijk of bijzonder moeilijk is om de aanvraag te richten tot de Belgische diplomatieke post te New Delhi, India.

Dat verzoeker van mening is, dat er wel degelijk sprake is van buitengewone omstandigheden (zie voorgaande), waardoor de gegrondheid van zijn aanvraag onderzocht diende te worden.

Dat het onredelijk is van DVZ om te verwachten dat hij een aanvraag indient in New Delhi, zijn kinderen gaan in België naar school, hij heeft zijn leven hier in alle veiligheid opgebouwd en verblijft reeds drie jaar op het Belgisch grondgebied.

Bovendien is het onredelijk van DVZ om te verwachten dat hij een aanvraag indient in New Delhi, India. Een land dat hij niet kent en waar hij geen verblijfsrecht heeft.

Het is onredelijk van DVZ om te verwachten dat hij alles wat hij hier heeft opgebouwd achterlaat en "maar" een aanvraag in India dient in te dienen.

3. De verzoeker toont niet aan dat zijn leven, zijn vrijheid of zijn fysieke integriteit bedreigd zou zijn in het land van bestemming. Indien het persoonlijk risico op slechte behandeling in het land van bestemming wordt aangevoerd, ligt de bewijslast hiervan steeds bij de verzoeker. De betrokkene slaagt er niet in om het individuele risico inzake zijpersoonlijke veiligheid aan te tonen.

Verzoeker bevindt zich eveneens in buitengewone omstandigheden daar een terugkeer naar Sri Lanka een schending zou uitmaken van artikel 3 van het EVRM.

Artikel 3 van het EVRM omvat het volgende: "Niemand mag worden onderworpen aan folteringen noch aan onmenselijke of vernederende behandelingen of straffen".

Wanneer verzoeker zou moeten terugkeren zal artikel 3 van het EVRM geschonden worden. Elke staat heeft een beschermingsplicht t.o.v. mensen die foltering en mensonwaardige behandeling dienen te ondergaan. Dit betekent dat niemand in een onherstelbare toestand van reëel gevaar daartoe geplaatst wordt, ook al is het buiten de jurisdictie van die staat zelf. (Arrest Kirkwood (19479/83), 12 maart 1984).

Wanneer verzoeker zou moeten terugkeren zal artikel 3 van het EVRM geschonden worden.

De Sri Lankaanse overheid is immers nog steeds niet in staat om zijn burgers tegen willekeurige vervolgingen en discriminatie te beschermen. Ze kan zijn burgers niet vrijwaren tegen wandaden integendeel, zij zijn vaak er zelf verantwoordelijk voor.

Verwerende partij weigert echter om dit te onderzoeken! Dat dit dan ook onaanvaardbaar is!

Het is duidelijk voor de Sri Lankaanse asielzoekers dat hun regering er alles aan doet om voor de buitenwereld duidelijk te maken dat zij terug op de democratische weg zijn en dit omdat zij uiteraard nood hebben aan internationale hulp, doch dit betekent nog niet dat de plaatselijke situatie verbeterd is. In de steden is de situatie weliswaar voorlopig verbeterd doch niet in afgelegen dorpen.

Op dit ogenblik, gezien de omstandigheden, en het gebrek aan zekerheid is het dus onmogelijk om terug te keren naar Sri Lanka.

Bij terugkeer zou verzoeker dan ook een ernstig risico lopen zich te moeten verantwoorden en dus ook kans hebben om ernstige schade op te lopen ten aanzien van zijn persoon.

Dat hij dan ook niet kan terugkeren zonder werkelijk gevaar voor zijn leven. Hij is uit Sri Lanka gevlucht, uit schrik voor zijn leven.

Bovendien schendt DVZ het rechtszekerheidsbeginsel door de situatie in Sri Lanka niet afdoende te onderzoeken!

Het rechtszekerheidsbeginsel is een uit de rechtsstaat voortvloeiend beginsel dat inhoudt dat het recht voorzienbaar en toegankelijk dient te zijn zodat de rechtssubjecten in staat zijn de rechtsgevolgen van hun handelingen op voorhand in te schatten, en dat die rechtssubjecten moeten kunnen vertrouwen op een zekere standvastigheid bij het bestuur.

DVZ twijfelt niet aan het feit dat de mensenrechten nog steeds geschonden worden in Sri Lanka, men faalt er echter in dit toe te passen in het dossier van verzoeker.

Verzoeker vormt een doelwit en zijn leven is in gevaar, indien hij dient terug te keren!

Bovendien wenst verzoeker op te merken dat zelfs indien er slechts één mensenrechtenorganisatie melding zou maken van folteringen, dit reeds een bewijs vormt!

Dat het onredelijk is van DVZ om hier geen rekening mee te houden. Human Rights Watch en Amnesty International zijn onafhankelijke mensenrechtenorganisaties!

Dat verwerende partij rekening dient te houden met hun bevindingen! Indien zij menen dit niet te hoeven doen, dienen zij dit uitgebreid te motiveren!

Dient DVZ er niet op gewezen te worden het dossier van verzoeker individueel en op basis van de feitelijke elementen te beoordelen?! Het lijkt wel alsof zij de beoordeling van het CGVS klakkeloos overnemen zonder zelf een grondig onderzoek te doen.

Dat dit dan ook onaanvaardbaar is!

Bovendien blijkt uit het ambtsbericht van het Ministerie van Binnenlandse Zaken van Nederland dat de situatie nog steeds zeer gevaarlijk is voor Sri Lankanen! :

Dat dit volledig in samenspraak is met de volgende Nederlandse rechtspraak.

In arrest nr. AWB12/2,4857 wordt het volgende gesteld: :

" Ter zitting heeft de gemachtigde van verweerder het standpunt ingenomen dat de informatie die uit de algemene rapporten en artikelen naar voren komt niet betekent dat het relaas van verzoeker op een andere wijze moet worden beoordeeld dan bij de eerste asielaanvraag van verzoeker is gedaan. Als de situatie in Sri Lanka is verslechterd, laat dit onverlet dat verzoekers vrees niet aannemelijk is bevonden, aldus, verweerder. Dit standpunt volgt de voorzieningenrechter niet. Dat verzoekers vrees eerder door verweerder niet aannemelijk is bevonden kan er niet aan in de weg staan dat verweerder, gelet op hetgeen hierboven is overwogen, die vrees aan de hand van de nieuwe informatie opnieuw beoordeelt." Bovendien hebben zowel Nederland als het Verenigd Koninkrijk hun houding ten opzichte van het uitwijzen van Sri Lankanen gewijzigd.

AWB 12/17917 dd. 22.06.2012 van de Voorzieningenrechter in 's-Gravenhage (Nederland) verklaart het volgende: "De voorzieningenrechter is van oordeel dat met de in overweging 11 genoemde informatie voldoende aannemelijk is geworden dat de situatie van terugkerende afgewezen Tamil-asielzoekers in 2012 wezenlijk is verslechterd ten opzichte van de in het ambtsbericht geschreven periode. Diverse gevallen van marteling zijn gerapporteerd, terwijl niet vastgesteld kan worden dat het ging om personen

die zich in een andere situatie dan verzoeker bevonden. In zoverre is daarom sprake van nieuwe feiten en omstandigheden die afbreuk kunnen doen aan het besluit in de procedure, en moet het besluit van verweerder worden getoetst."

Dat het voor verzoeker onbegrijpelijk is, hoe twee buurlanden een totaal andere visie kunnen hebben op dezelfde situatie als de Belgische autoriteiten.

Nederland heeft een duidelijk standpunt ingenomen inzake het repatriëren van Sri Lankanen.

Vluchtelingenwerk Nederland publiceerde in de loop van 2013 verschillende Updates waarin, onder andere, het volgende wordt gesteld:

Update nr. 6 van 2013, p 11.:

"In het nieuwe Human Rights World Report dat op 31 januari 2013 is verschenen wordt gesteld dat er voor Tamils met vermeende banden met de LTTE een toename was van het risico om gearresteerd of gemarteld te worden. Teruggekeerde Tamils, waaronder uitgezette asielzoekers, rapporteerden over detentie en beschuldigingen van banden met de LTTE of deelname aan anti-regeringsactiviteiten in het buitenland."

Update nr. 9 van 2013, p 3:

"De IND moet de terugkeer naar Nederland faciliteren van een Tamil die in augustus 2012 uitgezet is naar Sri Lanka."

Update nr. 10 van 2013, p 4:

"De rechtbank is van oordeel dat voldoende aannemelijk is geworden dat de situatie voor terugkerende afgewezen asielzoekers in 2011 en 2012 wezenlijk is verslechterd ten opzichte van de in het ambtsbericht van juni 2010 beschreven periode. Uit de overgelegde stukken (rapporten uit 2012 over de terugkeerders van onder ander Freedom from Torture en Tamils against Genocide) blijkt immers dat er diverse gevallen bekend zijn van Tamils die bij terugkeer naar Sri Lanka gevangen zijn genomen en gemarteld. Het gaat met name om personen die door de Sri Lankaanse autoriteiten verdacht werden van eigen betrokkenheid of betrokkenheid van hun familieleden bij de LTTE."

Update nr. 12 van 2013, p 2:

"Diverse gevallen van marteling zijn gerapporteerd, terwijl niet vastgesteld kan worden dat de personen over wie is gerapporteerd, zich in een andere situatie bevonden dan waarin eiseres zich zal bevinden als zij terugkeert."

Update nr. 19 van 2013, p 9:

"Er zijn veel landenrapporten over de gevaren bij terugkeer voor Tamils die eveneens ingebracht kunnen worden bij (herhaalde) asielaanvragen voor Tamils."

Uit het voorgaande mag duidelijk blijken dat de situatie in Sri Lanka, tot op heden, nog gevaarlijk is.

Het is duidelijk dat de algemene situatie in Sri Lanka zeer onveilig is voor verzoeker. Maar er heerst ook een persoonlijke dreiging voor zijn fysieke integriteit.

Dat het onredelijk is van DVZ om te stellen dat een andere beoordeling dan deze van de bevoegde instanties inzake asiel, niet gewettigd is.

Dit is op zich compleet tegenstrijdig aan mekaar.

Bezwaarlijk kan men stellen dat een onderzoek van 3 jaar geleden een accuraat beeld geeft over de reële dreiging die er heerst in hoofde van verzoeker. .

Bovendien sprak uw Raad zich reeds uit over deze kwestie. (RVV dd 21.03.2008, nr. 9111) De bevoegde diensten dienen de situatie in het land van herkomst te onderzoeken op het moment dat zij een beslissing nemen. DVZ weigert dit te doen.

Dat verzoeker verschillende documenten neerlegde in het leader van zijn asielpcedure, die een bewijs vormen voor de gegronde vrees in hoofde van verzoeker. Dat het dan ook onredelijk en onzorgvuldig is van DVZ om deze stukken, die beschikbaar zijn in het administratief dossier, van verzoeker, niet te onderzoeken.

Bovendien brengt verzoeker wel degelijk nieuwe elementen naar voren om de huidige situatie in Sri Lanka te verduidelijken, dat DVZ op zijn minst de situatie in zijn land van herkomst dient te onderzoeken.

DVZ schendt flagrant het zorgvuldigheidsbeginsel door niet te? onderzoeken of verzoeker al dan niet kan terugkeren naar zijn land van herkomst. •

Verzoeker heeft schrik dat hij slachtoffer zal zijn. van foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing in zijn land van herkomst of ernstige bedreiging van zijn leven of persoon riskeren als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

In tegenstelling tot wat DVZ beweert, wordt verzoeker er wel degelijk van verdacht banden te hebben gehad met de LTTE! Dit is dan ook de reden dat hij Sri Lanka is moeten ontvluchten!

Dat hij onmogelijk kan terugkeren om aan DVZ te bewijzen wat de gevolgen zouden kunnen zijn, dat men hier dus altijd spreekt van een hypothetische. situatie.

Zoals verwerende partij zelf vermeldt in haar beslissing is een vermeende band met de Tamil Tijgers reeds voldoende om mishandeld en gefolterd te worden.

Dat hij dan ook onder de bescherming valt van art. 3 EVRM. Verzoeker begrijpt niet waarom dit niet beschouwd kan worden als een buitengewone omstandigheid.

Er wordt gesteld dat betrokkene geen gegronde vrees voor gevaar van schending van art 3 EVRM kan voorleggen:

Artikel 3 van het EVRM omvat het volgende: "Niemand mag worden onderworpen aan foltering en noch aan onmenselijke of vernederende behandelingen of straffen".

Bovendien kan verzoeker niet in concreto aantonen dat zijn leven in gevaar is mocht hij terugkeren naar zijn land van herkomst!

Verzoeker is al meer dan 3 jaar niet meer in zijn land van herkomst geweest!

Dat hij onmogelijk kan terugkeren om aan DVZ te bewijzen wat de gevolgen zouden kunnen zijn, dat men hier dus altijd spreekt van een hypothetische situatie.

Dat hij dan ook onder de bescherming valt van art 3 EVRM. Verzoeker begrijpt niet waarom dit niet beschouwd kan worden als een buitengewone omstandigheid.

4. Het feit dat betrokkene sinds september 2010 in België verblijft, geïntegreerd en duurzaam lokaal verankerd zou zijn, Nederlands leert en spreekt, werkbereid is, een vrienden- en kennissenkring heeft uitgebouwd en getuigenverklaringen voorlegt, is zeker en vast bewonderenswaardig, maar verantwoordt niet dat de aanvraag om machtiging in verblijf in België wordt ingediend. Het feit dat de kinderen gedurende het onderzoek naar de asielmotieven naar een Belgische school gingen, verantwoordt evenmin dat de aanvraag in België wordt ingediend. Elementen van integratie worden in deze fase van de procedure niet behandeld. De elementen met betrekking tot de integratie kunnen wel het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform art 9, al 2 van de wet van 15/12/1980.

De elementen met betrekking tot de integratie kunnen zoals reeds aangehaald het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform art 9 alinea 2 van de wet van 15.12.1980.

Verzoeker kan op geen enkele manier uit het voorgaande afleiden waarom zijn langdurig verblijf en zijn integratie geen buitengewone omstandigheden kunnen vormen en bijgevolg niet kunnen leiden tot regularisatie.

Door middel van deze zin kan DVZ alle aanvragen weigeren. Een aanvraag 9bis is nog altijd een aanvraag om humanitaire redenen ! !

Dit werd eveneens bevestigd in het arrest nr 80 255 van 26 april 2012 van uw Raad.

"... De verwerende partij blijft namelijk in gebreke te verduidelijken waarom zij "redelijkerwijze niet kan inzien waarom deze elementen een regularisatie rechtvaardigen", te meer dat zij zelf in de eerste bestreden beslissing onmiddellijk hierop poneert dat "integratie in de Belgische maatschappij en een langdurig verblijf (...) een reden (kunnen) zijn om betrokkene een verblijf toe te kennen".

Zij dient de rechtsonderhorige echter wel afdoende te verduidelijken hoe zij deze appreciatie bevoegdheid aanwendt en waarom diens argumenten geen aanleiding kunnen geven tot de toekenning van een verblijfsmachtiging...

Dit is ... geen afdoende draagkrachtige motivering"

Dat uit het voorgaande dus blijkt dat de formele motiveringsplicht geschonden is.

De verwerende partij moet motiveren waarom de integratie geen buitengewone omstandigheid kan vormen.

Integendeel tot wat DVZ stelt, vormt het feit dat de kinderen van verzoeker hier naar school gaan, wel degelijk een buitengewone omstandigheid!

Annemie Turtelboom, vorig minister van Migratie en Asiel, gaf op 26.03.2009 instructie aan DVZ over de regularisatie van vreemdelingen die zich in een prangende humanitaire situatie bevinden. Zij voerde een nieuw regularisatiecriterium in voor families met schoolgaande kinderen sinds 2007. Dit criterium werd eveneens bevestigd de instructie van 19.07.2009.

Verzoeker en zijn kinderen voldoen dan ook aan de voorwaarden:

Verzoeker heeft een kind dat school loopt in het kleuteronderwijs en een kind dat school loopt in het middelbaar onderwijs.

Hij en zijn kinderen komen dus in aanmerking om geregulariseerd te worden op basis van prangende humanitaire situatie: schoolgaande kinderen.

DVZ heeft de aanvraag onontvankelijk verklaard zonder voldoende rekening te houden met de aangehaalde feiten.

Dat dit dan ook een schending is van de materiële motiveringsplicht!

Verwerende partij faalt erin te motiveren waarom dit geen buitengewone omstandigheid kan uitmaken.

Het feit dat hij schoolgaande kinderen heeft, is al een buitengewone omstandigheid. Immers, hij kan toch niet zomaar zijn kinderen van school halen om terug te keren naar Sri Lanka om aldaar een aanvraag in te dienen.

DVZ dient het dossier grondig te onderzoeken en rekening te houden met ALLE elementen in het dossier!

Dat dit alles een schending is van de wet van 29.07.1991 namelijk een schending van de formele motiveringsplicht.

Bovendien blijkt duidelijk uit de beslissing dat de lokale verankering van verzoeker niet betwist wordt. Integendeel zelfs, DVZ bevestigt dat de integratie en lokale verankering gestaafd werden met verschillende stukken.

Het getuigt van een eenzijdige interpretatie van DVZ om de opgebouwde integratie en het langdurig verblijf van verzoeker louter te willen beoordelen in het kader van het gegrondheidsonderzoek.

Waarom kan de opgebouwde integratie en het langdurig verblijf niet in overweging genomen worden in zowel het ontvankelijkheidsonderzoek als het gegrondheidsonderzoek?!

Dat hieruit blijkt dat verwerende partij redenen zoekt om de aanvraag van verzoeker onontvankelijk te verklaren, zonder rekening te houden met ALLE elementen!

Dat verzoeker van mening is dat er wel degelijk sprake is van buitengewone omstandigheden, en dat hij geregulariseerd dient te worden nu duidelijk blijkt dat DVZ zijn integratie niet betwist.

DVZ dient rekening te houden met alle elementen in het dossier en deze afdoende te motiveren!

5. Ter ondersteuning van zijn aanvraag om machtiging tot verblijf beroept betrokkene zich op de instructie van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van artikel 9.3 en art bis van de wet van 15.12.1980. Hierbij dient echter opgemerkt te worden dat deze vernietigd werden door de Raad van State (RvS. arrest 198.769 van 09.12.2009 en arrest 215.571 van 05.10.2011) Bijgevolg zijn de criteria van hogevermelde instructie niet meer van toepassing

Verzoeker heeft een regularisatieaanvraag ingediend op 29.10.2012 naar aanleiding van de instructie d.d. 19.07.2009 die door de Raad van State op 09.12.2009 vernietigd werd.

Hoewel de instructie vernietigd werd door de Raad van State, zou de minister, thans de staatssecretaris, in haar discretionaire bevoegdheid de instructie blijven toepassen.

Het volgende werd ook gepubliceerd op de website van Kruispunt - Migratie in samenspraak met DVZ en kabinet van staatssecretaris De Block:

Sinds november 2011 heeft de Dienst Vreemdelingenzaken de motiveringen gewijzigd van negatieve beslissingen over een regularisatie-aanvraag (artikel 9bis Vreemdelingenwet). In negatieve beslissingen staat voortaan dat de criteria van de instructie van 19/7/2009 niet meer van toepassing zijn, aangezien deze instructie vernietigd werd door de Raad van State (RvSt arrest 198.769 van 9/12/2009, en RvSt arrest nr. 215.571 van 5/10/201)

Nochtans bevestigen zowel kabinet De Block als directie van DVZ nu dat de criteria van de instructie nog steeds gelden voor wie eraan voldoet. Het afgesproken beleid wordt uitgevoerd tot wanneer een nieuw regularisatiebeleid wordt bekend gemaakt.

Volgens het arrest van de Raad van State van 5/10/2011 mogen de DVZ en de staatssecretaris geen bindende voorwaarden (in de zin van dwingend toe te passen regels) toevoegen aan artikel 9bis Vw.

De DVZ en de staatssecretaris hebben ten gronde een discretionaire bevoegdheid om regularisatie toe te staan of te weigeren: zij moeten hun appreciatiemogelijkheid behouden.

Zij kunnen dus nog altijd regularisaties toestaan volgens eisen criteria. Zowel kabinet De Block als directie van DVZ lieten recent aan het Kruispunt M-I weten dat de criteria van de instructie nog steeds gelden voor wie eraan voldoet. Dat blijkt ook uit de positieve beslissingen die nog genomen worden. Wie voldoet aan de criteria van 19/7/2009 mag blijven vertrouwen dat deze worden toegepast, tot wanneer de regering eventueel een ander beleid zou meedelen: dat volgt uit het vertrouwensbeginsel en het behoorlijk bestuur.

Maar ook aanvragen die niet aan de criteria van de instructie voldoen, moeten op hun waarde beoordeeld en gemotiveerd worden. De criteria van de instructie zijn op zichzelf geen voldoende reden om een aanvraag af te wijzen. Dat verklaart de gewijzigde motiveringen van negatieve beslissingen.

Hieruit volgt dus dat het redelijkheidsbeginsel geschonden is

"Het redelijkheidsbeginsel is geschonden wanneer het bestuursorgaan op evidente wijze een onjuist gebruik van haar beleidsvrijheid heeft gemaakt, maw wanneer het bestuur kennelijk onredelijk heeft gehandeld"

Er werd op alle mogelijke manieren zowel media als officiële berichtgeving duidelijk gemaakt dat de instructie zou blijven gelden, in dit dossier wordt op geen enkele wijze rekening gehouden met de instructie.

In arrest nr. 198.769 van 9 december 2009 vernietigt de Raad van State de regularisatie-instructie van 19 juli 2009.²

Er is tot op heden geen enkele mededeling van DVZ of de Staatssecretaris geweest waarin bevestigd wordt dat de criteria niet meer mogen aangehaald, worden. Integendeel, zolang er geen nieuwe richtlijn is mogen ze aangehaald worden.

Bovendien betekent dit dat alle vreemdelingen die een aanvraag in toepassing van artikel 9 bis, zich baserend op de instructie d.d. 19.07.2009, hebben ingediend en een verblijfskaart hebben bekomen, zijnde beperkte duur op basis van hun arbeidsmarkt zijnde onbeperkte duur op basis van hun ononderbroken verblijf van meer dan 5 jaar, dat ze allemaal een nieuwe beslissing moeten krijgen waarin DVZ meedeelt dat zij een verkeerde beslissing hebben genomen. Dat de beslissingen in het verleden gebaseerd waren op een instructie, die vernietigd was en dat ze toch geen recht hebben op verblijf!

Via de media werd de instructie op alle mogelijke manieren bekend gemaakt. Dat DVZ op verschillende manieren dit zelf publiek heeft gemaakt. Dit betekent dat de instructie niet meer een interne beleidslijn was maar ook een instructie voor de vreemdelingen zelf waarop zij zich konden baseren.

In 2010 vroegen vroegen 36.848 mensen regularisatie aan³

De minister van Binnenlandse Zaken keurde in 2010 15.426 regularisatiedossiers goed. Alles samen gaat het om 24.199 personen. Het gaat om verschillende types regularisatie:

op medische gronden

lange asielprocedures

humanitaire redenen

de illegaal verblijvende ouders van een Belgisch kinderen

Dit betekent dus dat voor 2010 alleen al de 15.426 regularisatiedossiers opnieuw moeten bekeken worden..

Dat op de website van binnenlandse zaken het volgende werd gepubliceerd : Aanvragen Om Machtiging Tot Verblijf Voor Humanitaire Redenen Statistische Gegevens- Dienstjaar 2011

Dat wij kunnen vaststellen dat er nooit eerder zoveel geregulariseerde personen waren dan in 2009 en 2010!

Dat van de 24 199 mensen die op basis van 2.8A en 2.8B een aanvraag indienden 15.426 werkelijk ook geregulariseerd werden!

Dit is duidelijk een schending van het gelijkheidsbeginsel en het rechtszekerheidsbeginsel!

De aanvragen die ingediend werden tussen 15.09.2009 en 15.12.2009 en onmiddellijk behandeld, werden op basis van de instructies ontvankelijk en gegrond verklaard.

Bovendien neemt DVZ nog altijd beslissingen waarin nog steeds verwezen wordt naar de instructie en de mogelijkheid wordt gegeven om een arbeidskaart B aan te vragen. Wij kunnen tientallen voorbeelden voorleggen waarin dit het geval is.

Dat dan ook het gelijkheidsbeginsel dient gerespecteerd te worden en de bestreden beslissing dan ook een schending is van het gelijkheidsbeginsel!

Schending van het gelijkheidsbeginsel is slechts denkbaar, zo stelt de Raad van State uitdrukkelijk, wanneer de overheid optreedt ter uitoefening van een discretionaire bevoegdheid. In een arrest van -13 juli 1990 werd dit als volgt uitgelegd: "dat zulk een schending immers hierin bestaat dat de overheid ter zake beslissingsrecht heeft, zonder een deugdelijke reden te doen gelden aan de ene burger geeft of oplegt, wat ze de andere burger niet geeft of oplegt"⁴

In casu hoewel de instructie reeds in december 2009 vernietigd werd, bleef DVZ dat toepassen en zelfs op basis hiervan verblijfsmachtigingen toekennen.

Dat wij uit het voorgaande kunnen afleiden dat de richtlijn op 11 december 2009 werd bekendgemaakt door toenmalige staatssecretaris bevoegd voor asiel en migratie M. Wathélet en deze nog steeds gelden daar er geen andere instructie en/of richtlijn bekendgemaakt werd.

In een memorie verwijst verwerende partij zelf naar een arrest van uw Raad met de volgende opmerking:

"Door binnen het kader van haar discretionaire bevoegdheid alle elementen die vooropgesteld waren in de vernietigde instructie te hernemen als waren het nieuwe criteria voor een beoordeling ten gronde van de regularisatieaanvraag, van de verwerende partij geen willekeur worden verweten."

Ook arrest nr. 80 660 van 4 mei 2012 van uw Raad spreekt zich zeer duidelijk uit over deze zaak:

"De voorwaarden van de instructie worden als een dwingende maatregel toegepast, waarbij de bevoegde staatssecretaris over geen enkele appreciatiemogelijkheid meer beschikt wat dus in strijd is met de discretionaire bevoegdheid waarover de staatssecretaris beschikt. (RvS 5

Dat men in het ene geval het dossier wel aan de instructie toetst, en in het andere dossier dan weer niet, dat dit dan ook onaanvaardbaar is!

6. Betrokkene wist dat zijn verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van de asielprocedure en dat hij bij een negatieve beslissing het land diende te verlaten. Mijnheer diende een eerste asielaanvraag in op 22.09.2010. Zijn asielaanvraag werd afgesloten op 02.03.2012 met een beslissing van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Noch de vluchtelingenstatus, noch de subsidiaire bescherming werden toegekend: Mijnheer gaf geen gevolg aan het bevel om het grondgebied te verlaten van 13.03.2012. Mijnheer diende een tweede asielaanvraag in op 28.03.2012. Zijn tweede

asielaanvraag werd niet in overweging genomen door de Dienst Vreemdelingenzaken wegens het ontbreken van nieuwe elementen. De beslissing 13quater werd genomen op 03.04 2012. De duur van de procedure — namelijk ongeveer 1 jaar en 6 maanden- was ook niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden. Het feit dat er een zekere behandelingsperiode is, geeft aan betrokkene ipso facto geen recht op verblijf. (Raad van State, arrest nr89980 van 02.10.2000).

Dat verzoeker er steeds alles aan gedaan heeft om legaal verblijf te bemachtigen. Verzoeker kan niet terugkeren naar zijn land van herkomst!

Indien verzoeker terug dient te keren naar zijn land van herkomst zal art 3 van het EVRM geschonden worden. Dit blijkt ook duidelijk uit de documenten die verzoeker voegde in het kader van zijn asielpcedure en waaruit duidelijk blijkt dat bij een eventuele terugkeer zijn leven in gevaar zou zijn.

Zoals uit het bovenstaande blijkt, is er wel degelijk sprake van buitengewone omstandigheden, waardoor de regularisatieaanvraag van verzoeker in België werd ingediend.

Dat deze stelling door DVZ getuigt van een gebrekkig onderzoek naar het dossier van verzoeker!

In eerste instantie wenst verzoeker op te merken dat hij niet gekozen heeft voor illegaal verblijf in België maar hier verblijft door het feit dat zijn veiligheid er gegarandeerd kan worden en hij in aanmerking komt voor regularisatie.

Bovendien kan verzoeker op geen enkele manier uit het voorgaande afleiden waarom zijn langdurig verblijf en zijn integratie niet kunnen leiden tot regularisatie.

DVZ dient minstens te motiveren waarom zijn integratie en langdurig verblijf geen reden kunnen vormen tot regularisatie.

Door middel van deze zin kan DVZ alle aanvragen weigeren. Een aanvraag 9bis is nog altijd een aanvraag om humanitaire redenen ! !

Verwerende partij dient immers rekening te houden met ALLE elementen in het dossier van verzoeker, waaronder zijn langdurig en legaal verblijf, het feit dat verzoeker geen strafbare feiten heeft gepleegd, zijn integratie, het feit dat hij schoolplichtige kinderen heeft...

Dit werd eveneens bevestigd in het arrest nr 80 255 van 26 april 2012 van uw raad.

"... De verwerende partij blijft namelijk in gebreke te verduidelijken waarom zij "redelijkerwijze niet kan inzien waarom deze elementen een regularisatie rechtvaardigen", te meer dat zij zelf in de eerste bestreden beslissing onmiddellijk hierop poneert dat "integratie in de Belgische maatschappij en een langdurig verblijf (.) een reden (kunnen) zijn om betrokkene een verblijf toe te kennen".

Zij dient de rechtsonderhorige echter wel afdoende te verduidelijken hoe zij deze appreciatie bevoegdheid aanwendt en waarom diens argumenten geen aanleiding kunnen geven tot de toekenning van een verblijfsmachtiging...

Dit is ... geen afdoende draagkrachtige motivering"

Dat uit het voorgaande dus blijkt dat de formele motiveringsplicht geschonden is.

De verwerende partij moet motiveren waarom de integratie geen grond kan vormen tot regularisatie.

Dat dit alles een schending is van de motiveringsplicht.,

Dat DVZ hiermee nogmaals de motiveringsplicht schendt. Waarom kan een langdurig verblijf en al deze tekenen van integratie geen reden zijn om betrokkene een verblijf toe te kennen?

7. Bijna elke migrant - zowel asielzoekers, uitgeprocedeerde asielzoekers of migranten zonder papieren- die naar zijn land wil terugkeren komt in aanmerking voor een vrijwillige terugkeer. Het 'vrijwillige terugkeerprogramma' bestaat uit vliegtuigreis naar herkomstland, meestal een terugkeerprijs en . eventueel bijkomende reïntegratiesteun. Reïntegratiebijstand kan het volgende bevatten: beroepsopleidingen, opstarten van kleine zakenprojecten, kosten om een cursus of opleiding te volgen, kosten om informatie over beschikbare jobs te verkrijgen; bijvoorbeeld door middel van tewerkstellingsbureaus, accommodatie/huur, extra bagage. In België is Fedasil - het federaal agentschap voor de opvang van asielzoekers - de verantwoordelijke overheidsinstantie voor de vrijwillige terugkeer. De praktische organisatie van de terugreis naar het herkomstland wordt uitgevoerd door IOM (de Internationale Organisatie voor Migratie).

Dat het voor verzoeker niet duidelijk is hoe Fedasil of IOM hem kunnen beschermen in zijn land van herkomst.

Beide instanties zijn verantwoordelijk voor de praktische organisatie van de terugkeer naar het land van herkomst. Geen van beide instanties kunnen zijn veiligheid garanderen.

Dat het voor verzoeker bijgevolg onbegrijpelijk is waarom DVZ deze instanties aanhaalt in zijn beslissing. Verzoeker kan niet terugkeren naar Sri Lanka, aangezien zijn leven er in gevaar is!

Dit wordt ook bevestigd door het feit dat zijn hele familie. Sri Lanka diende te ontvluchten. Verzoeker kan niet terugkeren naar zijn land van herkomst!

Dat DVZ het zorgvuldigheidsbeginsel nogmaals flagrant schendt door hier geen rekening mee te houden! Verzoeker kan niet terugkeren naar zijn land van herkomst omdat zijn leven er in gevaar is!

Dat dit alles een schending is van de wet van 29.07.1991 namelijk een schending van de motiveringsplicht.

De bestreden beslissing schendt aldus de motiveringsverplichting in de zin van de wet van 29 juli 1991 en bovendien ook het redelijkheidbeginsel en zorgvuldigheidsbeginsel.

Dat de beslissing van DVZ dan ook onterecht genomen werd en zij de materiële motiveringsplicht flagrant schendt.

Bijgevolg,

Dat verzoeker van mening is dat hij voldoende heeft aangetoond dat er wel degelijk sprake is van buitengewone omstandigheden, en dat hij van mening is dat zijn regularisatieaanvraag ten gronde behandeld moest worden. •

Immers, artikel 9 bis van de vreemdelingenwet bepaalt het volgende:

Art. 9bis. <W 2006-09-15/72, art. 4, 041; Inwerkingtreding : 01-06-2007> § 1. In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven. De voorwaarde dat de vreemdeling beschikt over een identiteitsdocument is niet van toepassing

- de asielzoeker wiens asielaanvraag niet definitief werd afgewezen, of die tegen deze beslissing een overeenkomstig artikel 20 van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973, toelaatbaar cassatieberoep heeft ingediend en dit tot op het ogenblik waarop het beroep niet toelaatbaar wordt verklaard;

- de vreemdeling die zijn onmogelijkheid om het vereiste identiteitsdocument te verwerven in België, op geldige wijze aantoont.

§ 2. Onverminderd de andere elementen van de aanvraag, kunnen niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheden en worden onontvankelijk verklaard : 1° elementen die reeds aangehaald werden ter ondersteuning van een asielaanvraag in de zin van de artikelen 50, 50bis, 50ter en 51 en die verworpen werden door de asieldiensten, met uitzondering van elementen die verworpen werden omdat ze vreemd zijn aan de criteria van de Conventie van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, en aan de criteria voorzien in artikel 48/4 met, betrekking tot de subsidiaire bescherming of omdat de beoordeling ervan niet behoort tot de bevoegdheid van die instanties, 2° elementen die in de loop van de procedure tot behandeling van de asielaanvraag in de zin van artikel 50, 50bis, 50ter en 51 hadden moeten worden ingeroepen, aangezien zij reeds bestonden en gekend waren voor het einde van deze procedure; 3° elementen die reeds ingeroepen werden bij een vorige aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk;

4° elementen die ingeroepen werden in het kader van een aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter.

Dat verzoeker van mening is, dat hij volledig aan deze voorwaarden voldoet en bijgevolg een regularisatieaanvraag op basis van art 9bis indiende.

Dat hij geregulariseerd dient te worden op basis van artikel 9 bis van de vreemdelingenwet.

Dat er wel degelijk sprake is van buitengewone omstandigheden (zie voorgaande) en dat verzoeker wel degelijk voldoet aan de basisvoorwaarden waardoor de aanvraag van verzoeker ten gronde moest behandeld worden.

Dat de beslissing van dienst vreemdelingenzaken aldus een gebrek vertoont door hier geen rekening mee te houden en zij zich duidelijk vergissen in dit dossier en een en ander over het hoofd hebben gezien.

De bestreden beslissing schendt aldus de motiveringsverplichting in de zin van de wet van 29 juli 1991 en bovendien ook het redelijkheidbeginsel en zorgvuldigheidsbeginsel en gelijkheidsbeginsel,

Hoewel de instructie vernietigd werd door de Raad van State, zou de minister, thans de staatssecretaris, in haar discretionaire bevoegdheid de instructie blijven toepassen.

Bovendien is het voor verzoeker niet duidelijk WAAROM DVZ hier geen rekening mee houdt in haar beslissing. Indien DVZ van mening is dat deze criteria niet van toepassing zijn op verzoeker, dienen zij op zijn minst te motiveren waarom niet aangezien zij nog steeds over de discretionaire bevoegdheid beschikken om deze toe te passen.

Gezien men immers zo het gelijkheidsbeginsel schendt daar men tot op heden en op basis van deze instructie die men omwille van zijn discretionaire bevoegdheid toepast, positieve beslissingen blijft nemen.

We kunnen immers menige voorbeelden voorleggen van situaties waarin DVZ tot op heden nog beslissingen neemt, naar aanleiding en op basis van de "zogezegd vernietigde" instructie.

Gelieve in bijlage (zie stuk3), alvast één concreet voorbeeld terug te vinden van zo'n beslissing.

Client kreeg een beslissing van DVZ die enkel en alleen kan voortvloeien uit de instructie van 19.07.2009. Zoals blijkt uit bijgevoegd stuk, werd deze beslissing genomen op basis van de criteria zoals gesteld in punt 2.8B van de instructie.

Verzoeker begrijpt niet waarom deze instructie wel van toepassing is op het ene dossier, en dan weer niet in het andere.

Client voldoet aan de voorwaarden zoals ze gesteld zijn in punt 2.8B van de instructie. DVZ ontkent dit niet, meer nog, ze haalt ze zelfs aan in de beslissing!

Dat dit een flagrante schending uitmaakt van het gelijkheidsbeginsel!

Dat dan ook het gelijkheidsbeginsel dient gerespecteerd te worden en de bestreden beslissing dan ook een schending is van het gelijkheidsbeginsel!

Verzoeker voldoet aan de voorwaarden zoals ze gesteld zijn in de instructie d.d. 19.07.2009, met name ook aan prangende humanitaire situatie.

Hij voldoet volledig aan punt B.2. en met name "personen die zich in een zodanige persoonlijke of familiale situatie bevinden dat hun enige redding de regularisatie van hun verblijf is."

Verzoeker verblijft al meer dan 3 jaar in België! Dat hij dan ook onmogelijk kan terugkeren naar zijn land van herkomst, hij heeft hier immers een leven in veiligheid!

Dat DVZ bij het nemen van zijn beslissing hier geen rekening mee heeft gehouden !Dat de beslissing van dienst vreemdelingenzaken aldus een gebrek vertoont door hier geen rekening mee te houden.

Dat verzoeker helemaal niet inziet waarom men geen rekening heeft gehouden met ALLE elementen die verzoeker aanhaalt in zijn verzoekschrift.

Dat verzoeker. dan ook meent dat zijn aanvraag niet op een zorgvuldige wijze werd behandeld.

Dat verzoeker dan ook vraagt huidige beslissing te willen schorsen en vernietigen omwille van het feit dat deze een schending uitmaakt van het redelijkheidsbeginsel, het gelijkheidsbeginsel, het rechtszekerheidsbeginsel, het zorgvuldigheidsbeginsel en de motiveringsplicht."

3.2 De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals deze voortvloeit uit de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid een beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip "afdoende", zoals vervat in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, met name dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen.

De Raad stelt vast dat de verzoeker tevens de schending aanvoert van de materiële motiveringsplicht. Hierbij betoogt hij echter voornamelijk dat hij niet kan afleiden waarom er geen rekening werd gehouden met de feitelijke elementen van het dossier en dat hij niet begrijpt waarom zijn integratie en langdurig verblijf geen buitengewone omstandigheden vormen. Dergelijke kritiek betreft echter de formele motiveringsplicht.

Enkel waar de verzoeker betwist dat er in zijn geval geen sprake is van buitengewone omstandigheden in de zin van artikel 9bis van de vreemdelingenwet aangezien de integratie niet wordt betwist en waar hij stelt dat het onredelijk is van de Dienst Vreemdelingenzaken om concrete bewijzen te vragen dat zijn leven in gevaar is in Sri Lanka, voert hij een schending aan van de materiële motiveringsplicht.

Er dient hierbij op te worden gewezen dat de Raad bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd is om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Het niet betwist zijn van verzoekers integratie impliceert evenwel niet dat deze integratie meteen een buitengewone omstandigheid vormt in de zin van artikel 9bis van de vreemdelingenwet. Hiertoe is het van belang om eerst het juridische kader te schetsen waarbinnen de bestreden beslissing is genomen.

Artikel 9bis van de vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

"In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of aan diens

gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven."

Als algemene regel geldt dus dat een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven door een vreemdeling moet worden aangevraagd bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland. Luidens artikel 9bis van de vreemdelingenwet kan in buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, het hem evenwel worden toegestaan die aanvraag te richten tot de burgemeester van zijn verblijfplaats in België. De mogelijkheid om in België een verblijfsmachtiging aan te vragen, als uitzonderingsbepaling, moet restrictief worden geïnterpreteerd. De "*buitengewone omstandigheden*" waarvan sprake strekken er niet toe te verantwoorden waarom de machtiging voor een verblijf van meer dan drie maanden wordt verleend, maar enkel om te verantwoorden waarom de aanvraag in België en niet in het buitenland wordt ingediend. Het zijn omstandigheden die een tijdelijke terugkeer van de vreemdeling naar zijn land van oorsprong, om er de noodzakelijke formaliteiten voor het indienen van een aanvraag tot machtiging tot verblijf te vervullen, onmogelijk of bijzonder moeilijk maken.

Een aanvraag ingediend met toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet vereist dus vanwege de overheid een dubbel onderzoek :

1° wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of er buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen en zo ja, of deze aanvaardbaar zijn. Zo dergelijke buitengewone omstandigheden niet blijken voorhanden te zijn, kan de aanvraag tot het verkrijgen van een verblijfsmachtiging niet in aanmerking worden genomen;

2° wat de gegrondheid van de aanvraag betreft, eens ze ontvankelijk is bevonden: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven. Desbetreffend beschikt de minister over een ruime appreciatiebevoegdheid.

Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond is om een verblijfsmachtiging toe te kennen, dient de gemachtigde van de bevoegde minister *c.q.* staatssecretaris na te gaan of de aanvraag wel regelmatig werd ingediend, te weten of de aanvrager beschikt over een identiteitsdocument of vrijgesteld is van deze verplichting en of aanvaardbare buitengewone omstandigheden werden ingeroepen.

De aanvrager heeft de plicht om klaar en duidelijk te vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn verzoek via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland in te dienen (RvS 20 juli 2000, nr. 89.048). Uit zijn uiteenzetting dient duidelijk te blijken waaruit het ingeroepen beletsel precies bestaat.

In casu wijst de verweerder er in eerste instantie uitdrukkelijk op dat de door de verzoeker aangehaalde elementen geen buitengewone omstandigheden vormen waarom hij de verblijfsaanvraag niet kan indienen via de gewone procedure, namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland. Specifiek met betrekking tot verzoekers integratie en verankering in de Belgische maatschappij oordeelt de verweerder dat deze feiten niet verantwoorden dat de aanvraag om machtiging tot verblijf in België kan worden ingediend en dat de elementen met betrekking tot de integratie het voorwerp kunnen uitmaken van een eventueel onderzoek conform artikel 9.2 van de vreemdelingenwet.

Aldus bevat de bestreden beslissing een duidelijke redengeving voor het niet aanvaarden van de integratie en het verblijf in België als buitengewone omstandigheid in de zin van artikel 9bis van de vreemdelingenwet. Deze redengeving is afdoende en stelt de verzoeker in staat om met kennis van zaken zijn rechtsmiddelen aan te wenden. De Raad wijst er tevens op dat de formele motiveringsplicht er niet toe leidt dat de motieven van de motieven, de motieven die reeds voortvloeien uit de toepasselijke reglementering of de motieven die evident zijn dienen vermeld te worden (I. OPDEBEEK en A. COOLSAET, *Formele motivering van bestuurshandelingen in Administratieve Rechtsbibliotheek*, Brugge, die Keure, 1999, 167-168).

Waar de verzoeker stelt dat in de bestreden beslissing moet worden gemotiveerd waarom de integratie geen grond kan vormen voor regularisatie, verliest de verzoeker uit het oog dat de bestreden beslissing enkel de ontvankelijkheid van de verblijfsaanvraag betreft. *In casu* heeft de verweerder dan ook, conform het bepaalde in artikel 9bis van de vreemdelingenwet, geen onderzoek naar de grond van de aanvraag om machtiging tot verblijf doorgevoerd, doch heeft hij de verblijfsaanvraag als onontvankelijk

afgewezen. De verweerder diende zich dan ook te beperken tot het motiveren van de redenen die hem ertoe brachten de aanvraag onontvankelijk te verklaren en diende geen motivering meer te voorzien omtrent de gegrondheid van deze aanvraag. De kritiek van de verzoeker faalt. Deze stelling van verweerder dat de door verzoeker aangevoerde verblijfstermijn en integratie niet als buitengewone omstandigheden in de zin van artikel 9bis van de vreemdelingenwet kunnen worden weerhouden, is bovendien in overeenstemming met de vaste rechtspraak van de Raad van State. Dit rechtscollege stelde immers *"dat echter omstandigheden die bijvoorbeeld betrekking hebben op de lange duur van het verblijf in België, de lange duur van de asielprocedure, de goede integratie, het zoeken naar werk, het hebben van vele vrienden en kennissen, de gegrondheid van de aanvraag betreffen en derhalve niet kunnen verantwoorden waarom deze in België, en niet in het buitenland, is ingediend"* (RvS 9 december 2009, nr. 198.769). Verzoeker maakt ook geenszins aannemelijk waarom hierover thans anders zou moeten worden geoordeeld.

Een schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen ligt op de hierboven besproken punten dan ook niet voor.

Waar de verzoeker louter stelt dat de integratie niet wordt betwist en dat zij wel degelijk een buitengewone omstandigheid uitmaakt in de zin van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, geeft hij niet aan waarom de opgegeven motieven die in de bestreden beslissing worden gehanteerd kennelijk onredelijk of onjuist zouden zijn. De verzoeker maakt op geen enkele wijze duidelijk waarom zijn integratie het hem zeer moeilijk of bijna onmogelijk zou maken om de aanvraag via de geëigende procedure vanuit het buitenland in te dienen. Zodoende maakt de verzoeker met zijn blote betoog geen schending van de materiële motiveringsplicht aannemelijk.

Waar de verzoeker verwijst naar de in de aanvraag aangehaalde persberichten over de situatie in Sri Lanka en hij stelt dat het onredelijk is om concrete bewijzen te verlangen, wijst de Raad er op dat de verzoeker nalaat aan te tonen in hoeverre uit de bedoelde persberichten zou blijken dat de situatie in Sri Lanka het voor hem persoonlijk onmogelijk maakt om de verblijfsaanvraag aldaar in te dienen. Door opnieuw naar deze persberichten te verwijzen en daarbij louter te stellen dat het onredelijk is om concrete bewijzen te verlangen, toont de verzoeker de band tussen deze persberichten en de situatie waarin de verzoeker zich zou bevinden indien hij terugkeert naar Sri Lanka om aldaar een verblijfsmachtiging aan te vragen, niet aan. Er dient op te worden gewezen dat de bewijslast voor het aantonen van de buitengewone omstandigheden in de zin van artikel 9bis van de vreemdelingenwet bij de verzoeker ligt. Het is dan ook niet kennelijk onredelijk van de verweerder om over de persberichten, die niet over de verzoeker handelen en die bovendien zelfs geen uitstaans hebben met Sri Lankanen die tijdelijk naar hun land terugkeren om er een verblijfsaanvraag in te dienen voor een Europees land, te oordelen dat deze niet als buitengewone omstandigheden kunnen worden weerhouden omdat ze geen persoonlijke bewijzen bevatten dat het leven van de verzoeker in Sri Lanka in het gevaar zou zijn. De verzoeker toont niet aan dat de verweerder bij de beoordeling van zijn verblijfsaanvraag niet zou zijn uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, dat hij deze niet correct heeft beoordeeld of dat hij in kennelijke onredelijkheid zou hebben besloten dat de genoemde elementen geen buitengewone omstandigheden uitmaken in de zin van artikel 9bis van de vreemdelingenwet derwijze dat de verblijfsaanvraag onontvankelijk wordt bevonden.

Een schending van de materiële motiveringsplicht is niet aangetoond.

Waar in de overige onderdelen van het middel, de schending van de motiveringsplicht wordt opgeworpen, dient dit onderzocht te worden in het licht van de hoofding van het middel aangevoerde schending van de uitdrukkelijke motiveringsplicht.

De verzoeker bekritiseert het standpunt van de verweerder dat de instructie van 19 juli 2009 met betrekking tot de toepassing van het oude artikel 9, 3de lid en artikel 9bis van de vreemdelingenwet (hierna: de instructie van 19 juli 2009) niet meer van toepassing is omdat deze werd vernietigd door de Raad van State. De verzoeker voert in dit kader de schending aan van het redelijkheidsbeginsel, het gelijkheidsbeginsel en het rechtszekerheidsbeginsel. De verzoeker stelt dat de verweerder nog steeds toepassing maakt van de vernietigde instructie in gelijkaardige gevallen. *In fine* van zijn betoog, in een achtste onderdeel van het middel, komt de verzoeker hierop terug en verwijst hij naar een stuk 3 bij het verzoekschrift waarin volgens hem *"alvast één concrete voorbeeld terug te vinden (is) van zo'n beslissing"*.

De Raad kan inzake deze grief enkel vaststellen dat de verweerder correct motiveerde dat de Raad van State bij arrest nr. 198.769 van 9 december 2009 de instructie van 19 juli 2009 vernietigde. Ook de verzoeker bevestigt de nietigverklaring van de instructie bij de bespreking van zijn middel. Aangezien de Raad van State in zijn arrest vaststelde dat voormelde instructie een miskennen inhield van het in de Grondwet vastgelegde legaliteitsbeginsel en van artikel 9bis van de vreemdelingenwet en deze instructie ingevolge de vernietiging dient te worden geacht nooit te hebben bestaan, kon de verweerder er geen toepassing van maken.

De stelling van de verzoeker dat op de website van het Kruispunt Migratie-Integratie zou vermeld staan dat de beleidscel van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding en de directie van de Dienst Vreemdelingenzaken zouden hebben bevestigd dat de criteria van de instructie nog gelden doet aan voorgaande vaststelling geen afbreuk. In tegenstelling tot wat de verzoeker lijkt te veronderstellen, dient de verweerder immers de wet en de rechterlijke beslissingen te laten primeren op instructies die zouden zijn gegeven door een staatssecretaris. Er dient trouwens te worden benadrukt dat de Raad van State, in zijn arrest nr. 220.932 van 10 oktober 2012 uitdrukkelijk heeft bevestigd dat de instructie van 19 juli 2009 *“integraal is vernietigd”* en dat de discretionaire bevoegdheid waarover de verweerder krachtens artikel 9bis beschikt geen reden vormt *“om zich alsnog op de criteria van de vernietigde instructie van 19 juli 2009 te steunen”*. Het gegeven dat verweerder in het verleden beslissingen nam waarbij toepassing werd gemaakt van de instructie van 19 juli 2009 impliceert niet dat zijn in de bestreden beslissing verwoorde standpunt incorrect is. Het gegeven dat de verweerder zelfs nadat de Raad van State de instructie van 19 juli 2009 vernietigde nog beslissingen nam op basis van deze instructie en dat vele beslissingen wellicht werden genomen met miskennen van de wet vormt op zich ook geen reden om te oordelen dat de *in casu* de bestreden beslissing niet op correcte gronden of niet op redelijke wijze is genomen. Een schending van het redelijkheidsbeginsel ligt op dit punt niet voor.

Waar de verzoeker een schending van het gelijkheidsbeginsel aanvoert, stelt de Raad vast dat de verzoeker in gebreke blijft met feitelijke en concrete gegevens aan te tonen dat gelijke gevallen ongelijk werden behandeld (RvS 16 september 2002, nr. 110.245). De Raad stelt vast dat er noch in het administratief dossier noch in het verzoekschrift stukken te vinden zijn die aantonen dat er sprake is van *“gelijkaardige dossiers of situaties”* waarbij de verweerder verschillend geoordeeld heeft over eenzelfde situatie. Het stuk 3 waarnaar de verzoeker verwijst bevat, in weerwil van hetgeen hij voorhoudt, geen beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris waarbij toepassing wordt gemaakt van de vernietigde instructie en waarbij in toepassing van deze instructie aan bepaalde individuele vreemdelingen een verblijfsmachtiging zou zijn toegekend. Het stuk 3 betreft immers slechts een informatieve brief uitgaande van de diensten van de staatssecretaris waarbij aan de betrokkene gevraagd wordt een arbeidskaart B voor te leggen en waarbij een inschrijving in het vreemdelingenregister van één jaar wordt vooropgesteld indien hieraan wordt voldaan. In deze brief wordt op geen enkele wijze verwezen naar de vernietigde instructie en bovendien maakt deze brief geen beslissing tot regularisatie uit. De stelling van de verzoeker dat uit dit stuk zou blijken dat de instructie van 19 juli 2009 nog steeds zou worden toegepast, vindt dan ook geen steun in de door hem bijgebrachte stukken. Bovendien toont de verzoeker op geen enkele wijze aan dat feitelijke situatie van de betrokkene in deze brief gelijk of minstens zeer gelijkaardig zou zijn als zijn situatie. Bijgevolg brengt de verzoeker geen concrete gegevens aan die er op kunnen wijzen dat in gelijke situaties en in de periode na het arrest nr. 215.571 van de Raad van State, wel degelijk nog toepassing zou zijn gemaakt van de vernietigde instructie. De verzoeker beperkt zich tot loutere beweringen die niet kunnen worden aangenomen. Door op algemene wijze te verwijzen naar de website van Binnenlandse Zaken waarbij de verzoeker uit de gepubliceerde gegevens afleidt dat nog nooit zoveel personen werden geregulariseerd en dat er sprake is van 15 426 geregulariseerde personen op basis van de criteria 2.8A en 2.8B van de instructie, toont hij niet aan dat in zijn concreet geval het gelijkheidsbeginsel geschonden is. De Raad wijst er bovendien op dat geen beroep kan worden gedaan op het gelijkheidsbeginsel om een onwettige toestand te verantwoorden of te bestendigen (RvS 3 april 2002, nr. 105.380).

Waar de verzoeker betoogt dat hij voldoet aan welbepaalde criteria van de instructie van 19 juli 2009, merkt de Raad nog op dat de verzoeker niet dienstig kan vragen om op onwettige wijze toepassing te maken van een instructie die door de Raad van State *erga omnes* werd vernietigd. De verzoeker heeft dan ook geen wettelijk belang bij dergelijke beschouwingen. In zoverre de verzoeker een wettig belang heeft bij zijn grief, toont hij in elk geval geen schending van het gelijkheidsbeginsel aan.

Het rechtszekerheidsbeginsel is een uit de rechtsstaat voortvloeiend beginsel dat inhoudt dat het recht voorzienbaar en toegankelijk dient te zijn zodat de rechtssubjecten in staat zijn de rechtsgevolgen van hun handelingen op voorhand in te schatten, en dat die rechtssubjecten moeten kunnen vertrouwen op een zekere standvastigheid bij het bestuur (RvS 11 januari 2007, nr. 166.563; I. OPDEBEEK en M. VAN DAMME (eds.), *Beginnelsen van behoorlijk bestuur*, Brugge, die Keure, 2006, 315-349). 7). *In casu* werd de instructie van 19 juli 2009 vernietigd door de Raad van State bij arrest nr. 198.769 van 9 december 2009, zodat deze niet meer voorkomt in het rechtsverkeer en de verzoeker er zich niet op kan beroepen. De gemachtigde van de staatssecretaris is als orgaan van het actief bestuur er toe gehouden de reglementering toe te passen die geldt op het ogenblik dat hij over de aanvraag uitspraak doet (RvS 16 maart 2007, nr. 169.042). Het rechtszekerheidsbeginsel laat het bestuur niet toe om dit beginsel *contra legem* toe te passen (P. POPELIER, 'Beginnelsen van behoorlijk bestuur: begrip en plaats in de hiërarchie van de normen', in I. OPDEBEEK en M. VAN DAMME (ed.), 2006, Brugge, die Keure, 33). Het rechtszekerheidsbeginsel werd dan ook niet geschonden.

Verzoeker stelt verder dat hij niet kan terugkeren naar Sri Lanka om daar een regularisatieaanvraag in te dienen omdat hij al verschillende jaren niet meer in Sri Lanka is geweest, er niemand heeft om hem te helpen en hij hier zijn leven heeft opgebouwd. De verzoeker meent dat hij uit de motivering van de passage *"De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland"* niet kan afleiden waarom de aangehaalde elementen geen buitengewone omstandigheden vormen.

De verzoeker verliest echter uit het oog dat de bestreden beslissing dient gelezen te worden als één geheel, en dat de door hem geviseerde paragraaf gevolgd wordt door de volgende nadere verduidelijking:

"De verzoeker toont niet aan dat zijn leven, zijn vrijheid of zijn fysieke integriteit bedreigd zou zijn in het land van bestemming. Indien het persoonlijk risico op slechte behandeling in het land van bestemming wordt aangevoerd, ligt de bewijslast hiervan steeds bij de verzoeker. De betrokkene slaagt er niet in om het individuele risico inzake zijn persoonlijke veiligheid aan te tonen.

Het feit dat betrokkene sinds september 2010 in België verblijft, geïntegreerd en duurzaam lokaal verankerd zou zijn, Nederlands leert en spreekt, werkbereid is, een vrienden- en kennissenkring, heeft uitgebouwd en getuigenverklaringen voorlegt, is zeker en vast bewonderenswaardig, maar verantwoordt niet dat de aanvraag om machtiging in verblijf in België wordt ingediend. Het feit dat de kinderen gedurende het onderzoek naar de asielmotieven naar een Belgische school gingen, verantwoordt evenmin dat de aanvraag in België wordt ingediend. Elementen van integratie worden in deze fase van de procedure niet behandeld. De elementen met betrekking tot de integratie kunnen wel het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform art 9, al 2 van de wet van 15/12/1980.

Ter ondersteuning van zijn aanvraag om machtiging tot verblijf beroept betrokkene zich op de instructie van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van artikel 9.3 en art bis van de wet van 15.12.1980. Hierbij dient echter opgemerkt te worden dat deze vernietigd werden door de Raad van State (RvS arrest 198.769 van 09.12.2009 en arrest 215.5.71 van 05.10.2011) Bijgevolg zijn de criteria van deze instructie niet meer van toepassing.

Betrokkene wist dat zijn verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van de asielprocedure en dat hij bij een negatieve beslissing het land diende te verlaten. Mijnheer diende een eerste asielaanvraag in op 22.09.2010. Zijn asielaanvraag werd afgesloten op 02.03.2012 met een beslissing van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Noch de vluchtelingenstatus, noch de subsidiaire bescherming werden toegekend. Mijnheer gaf geen gevolg aan het bevel om het grondgebied te verlaten van 13.03.2012. Mijnheer diende een tweede asielaanvraag in op 28.03.2012. Zijn tweede asielaanvraag werd niet in overweging genomen door de Dienst Vreemdelingenzaken wegens het ontbreken van nieuwe elementen. De beslissing 13quater werd genomen op 03.04.2012. De duur van de procedure - namelijk ongeveer 1 jaar en 6 maanden- was ook niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden. Het feit dat er een zekere. behandelingsperiode is, geeft aan betrokkene ipso facto geen recht op verblijf. (Raad van State, arrest nr 89980 van 02.10.2000).

Mijnheer toont niet aan dat het niet mogelijk of bijzonder moeilijk is om de aanvraag voor het verkrijgen van een verblijfsmachtiging in te dienen via de Belgische diplomatieke vertegenwoordiging in New Delhi, India. Niets verhindert betrokkene om terug te keren en via de reguliere weg een aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen.

De elementen met betrekking tot de integratie kunnen zoals reeds aangehaald het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform art 9 alinea 2 van de wet van 15/12/1980.”

De zienswijze van de verzoeker dat de bestreden beslissing niet motiveert waarom de aangehaalde elementen geen buitengewone omstandigheden vormen kan dan ook niet worden aangenomen.

Gelet op het geheel van de bovenstaande overwegingen, wordt in de bestreden beslissing op afdoende wijze gemotiveerd waarom de door de verzoeker geviseerde elementen niet in overweging genomen worden als een buitengewone omstandigheid in de zin van artikel 9bis van de vreemdelingenwet. De verzoeker toont op geen enkele manier de kennelijke onredelijkheid van deze beoordeling aan. Hij verduidelijkt nergens hoe de genoemde elementen het hem onmogelijk of zeer moeilijk zouden maken om zijn aanvraag via de reguliere procedure, vanuit het buitenland, in te dienen.

Een schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, is dan ook niet aangetoond.

Met het vage en ongestaafde betoog dat hij niet terug kan naar Sri Lanka omdat hij er al verschillende jaren niet meer is geweest, slaagt de verzoeker er bovendien niet in om de concrete motieven van de bestreden beslissing te weerleggen. De Raad wijst er op dat de verweerder in de bestreden beslissing uitdrukkelijk heeft geoordeeld dat het feit dat de verzoeker hier zijn leven zou hebben uitgebouwd niet verantwoordt waarom de aanvraag in België wordt ingediend. Hij voegde hieraan toe dat de elementen betreffende de integratie het voorwerp kunnen uitmaken van een eventueel onderzoek ten gronde conform artikel 9.2 van de vreemdelingenwet. Door zich louter te beperken tot het herhalen van de reeds eerder aangebrachte elementen, toont de verzoeker niet aan dat het oordeel van de verweerder ter zake onjuist of kennelijk onredelijk te zijn. Bovendien lijkt de verzoeker er met zijn betoog op aan te sturen dat de Raad zich zou uitspreken over de vraag of de jarenlange verwijdering van zijn vaderland al dan niet een buitengewone omstandigheid uitmaakt in de zin van artikel 9bis van de vreemdelingenwet. Dergelijk onderzoek valt echter buiten de beoordelingsbevoegdheid van de Raad, die immers te dezen optreedt als annulatierechter en niet als feitenrechter. Zodoende kan de Raad zich niet uitspreken over de opportuniteit van de bestreden beslissing. Het desbetreffende betoog van de verzoeker is dan ook niet dienstig.

De loutere affirmatie dat er wel degelijk sprake is van buitengewone omstandigheden volstaat uiteraard niet om de aangevoerde schendingen aan te tonen. De verzoeker beperkt zich immers tot het louter tegenspreken van de conclusie die de verweerder heeft verbonden aan zijn verblijfsaanvraag. Dergelijke loutere affirmatie is geen wettigheidskritiek en is niet dienstig. Waar de verzoeker stelt dat hij er steeds alles aan gedaan heeft om legaal verblijf te bemachtigen, betreft dit de opportuniteit van de bestreden beslissing. De Raad kan zich hierover echter, zoals reeds werd besproken, niet uitspreken.

De verwijzing naar het arrest van de Raad nr. 80 255 van 26 april 2012 daarnaast is niet dienstig. In dit arrest wordt namelijk gesteld dat wanneer de verweerder, na een onderzoek ten gronde, motiveert dat een goede integratie en een langdurig verblijf in het Rijk een reden kunnen vormen om een verblijfsmachtiging toe te staan, hij moet toelichten waarom deze gegevens in het hem voorgelegde geval niet worden aanvaard om de aanvraag om machtiging tot verblijf in te willigen. *In casu* heeft de verweerder evenwel geen onderzoek naar de grond van de aanvraag om machtiging tot verblijf doorgevoerd, doch heeft hij de verblijfsaanvraag als onontvankelijk afgewezen. De verweerder was, bij zijn beslissing houdende de onontvankelijkheid van de aanvraag op basis van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, dan ook geenszins gehouden om te motiveren waarom de door de verzoeker aangehaalde elementen niet kunnen leiden tot diens regularisatie.

De negatieve uitlatingen van de verzoeker aan het adres van de Dienst Vreemdelingenzaken, waarbij hij hen onder meer verwijt drogredenen te zoeken om aanvragen onontvankelijk te verklaren, zijn zeer algemeen en slaan niet specifiek op de bestreden beslissing die in het dossier van de verzoeker werd genomen. Met dergelijke uitlatingen toont de verzoeker dan ook geenszins aan dat in de beslissing die het voorwerp uitmaakt van dit beroep, op kennelijk onredelijke wijze zou zijn geoordeeld.

De verzoeker toont dan ook geen schending aan van het redelijkheidsbeginsel.

Verder gaat de verzoeker in op de motieven van de bestreden beslissing aangaande de vermeende schending van artikel 3 van het EVRM indien hij zou moeten terugkeren naar zijn land van herkomst. De verzoeker voert in dit kader een schending aan van artikel 3 van het EVRM en van de zorgvuldigheidsplicht. Hij gaat daarbij uitgebreid in op rapporten van internationale organisaties die

wijzen op een risico op arrestaties en folteringen bij terugkeer naar Sri Lanka, mede omwille van een persoonlijk profiel als Tamil die banden heeft met de LTTE.

Dienaangaande moet vooreerst opgemerkt worden dat de bevoegde staatssecretaris of zijn gemachtigde in het kader van de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet enkel de bevoegdheid heeft om de door de aanvrager naar voor gebrachte feitelijke en andere gegevens te beoordelen in het licht van het bepaalde in artikel 9bis van de vreemdelingenwet. Indien de bevoegde overheid tot het besluit komt dat de voorgelegde elementen geen buitengewone omstandigheden vormen in de zin van voornoemde wettelijke bepaling, dan is hij enkel gehouden de in de aanvraag vervatte elementen aangaande de buitengewone omstandigheden te onderzoeken en te motiveren waarom deze elementen niet als dergelijke buitengewone omstandigheden worden gekwalificeerd. De bewijslast voor het aantonen van buitengewone omstandigheden in de zin van artikel 9bis van de vreemdelingenwet rust dan ook op de aanvrager, en op de verweerder rust de plicht om te onderzoeken en te motiveren of aan deze bewijsplicht is voldaan.

Wat betreft de aangevoerde schending van de zorgvuldigheidsplicht moet erop worden gewezen dat dit beginsel van behoorlijk bestuur de overheid de verplichting oplegt haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 14 februari 2006, nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411). Het respect voor de zorgvuldigheidsplicht houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken. Bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht, treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn.

Het rapport van 18 juli 2011 heeft specifiek betrekking op de nood aan verzoening tussen de verschillende bevolkingsgroepen in Sri Lanka en uit adviezen om toekomstig geweld te vermijden, zodat niet kan worden ingezien hoe de verzoeker hiermee kan aantonen dat hij persoonlijk niet terug kan naar zijn land van herkomst om aldaar de verblijfsaanvraag in te dienen. Voor het overige heeft de verzoeker zich in zijn aanvraag slechts beperkt tot een zeer vage verwijzing naar documenten van "UNHCR en Amnesty International". Gelet op het feit dat de bewijslast voor het aantonen van buitengewone omstandigheden in de zin van artikel 9bis van de vreemdelingenwet op de verzoeker zelf rust, kon de verzoeker dan ook niet verwachten dat de verweerder *proprio motu* alle rapporten en mededelingen van het UNHCR en Amnesty International zou onderzoeken om uit te maken of deze rapporten voor de verzoeker aantonen dat hij zich niet naar zijn land van herkomst kan begeven teneinde de verblijfsaanvraag via de geëigende weg in te dienen.

Verzoeker kan niet worden gevolgd waar hij in het algemeen stelt dat de verweerder het zorgvuldigheidsbeginsel schendt door "*de situatie*" in zijn land van herkomst niet te onderzoeken. De verweerder heeft in het kader van het bepaalde in artikel 9bis van de vreemdelingenwet slechts de plicht om te onderzoeken of de verzoeker, op wie de bewijslast te dezen rust, al dan niet elementen heeft aangebracht die aantonen dat er in zijn specifiek geval buitengewone omstandigheden zijn die er hem van verhinderen om zijn aanvraag vanuit het buitenland in te dienen.

De verzoeker toont met zijn betoog niet aan dat de verweerder op onzorgvuldige wijze tot zijn oordeel is gekomen dat "*De verzoeker toont niet aan dat zijn leven, zijn vrijheid of zijn fysieke integriteit bedreigd zou zijn in het land van bestemming. Indien het persoonlijk risico op slechte behandeling in het land van bestemming wordt aangevoerd, ligt de bewijslast hiervan steeds bij de verzoeker. De betrokkene slaagt er niet in om het individuele risico inzake zij persoonlijke veiligheid aan te tonen.*"

De aangevoerde schending van de zorgvuldigheidsplicht kan niet worden aangenomen.

Verzoeker voert een schending aan van artikel 3 van het EVRM.

Artikel 3 van het EVRM bepaalt dat "*Niemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen.*" Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen folteringen en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 218). Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens heeft reeds geoordeeld dat de verwijdering door een lidstaat een probleem ten aanzien van artikel 3 van het EVRM kan opleveren en dus een

verdragsluitende Staat verantwoordelijk kan stellen, wanneer er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij in het land van bestemming een reëel gevaar loopt om te worden onderworpen aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM. In deze omstandigheden houdt artikel 3 van het EVRM de verplichting in de persoon in kwestie niet naar dat land te verwijderen (zie EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 75 en de arresten waarnaar wordt verwezen; *adde* EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 66). Het is aan de verzoeker om *in concreto* aannemelijk te maken dat de bestreden beslissing artikel 3 van het EVRM schendt.

Er dient op te worden gewezen dat de bestreden beslissing omtrent de door de verzoeker in zijn aanvraag geformuleerde risico op een schending van artikel 3 van het EVRM als volgt motiveert:

“Betrokkene heeft een asielaanvraag ingediend. Daarin wordt gemeld dat hij in Sri Lanka gezocht werd wegens banden met de LTTE. De asielinstantie heeft de verklaringen van betrokkene grondig onderzocht. Daarbij concludeerde de asielinstantie dat er geen geloof kon worden gehecht aan de verklaring dat betrokkene gezocht werd/wordt omwille van banden met de LTTE. Betrokkene heeft niet aangetoond dat hij in het verleden de LTTE zou geholpen hebben. Betrokkene legde volgens de asielinstanties ongeloofwaardige verklaringen af betreffende essentiële elementen. Dit doet afbreuk aan de algehele geloofwaardigheid van de voorgeworpen problemen die betrokkene zou ondervonden hebben en de problemen die hij zou ondervinden indien hij dient terug te keren naar het land van herkomst. Niet alleen de verklaring dat hij gezocht zou worden in Sri Lanka is ongeloofwaardig, maar ook de beweerde activiteiten voor de LTTE. Betrokkene legt ook geen enkel bewijsstuk voor dat hij gezocht wordt door de Sri Lankaanse autoriteiten omwille van zijn beweerde banden met de LTTE. De asielinstanties concludeerden dat betrokkene op dit ogenblik bij een eventuele terugkeer naar Sri Lanka geen risico loopt op vervolging zoals bepaald in de vluchtelingenconventie. De ongeloofwaardigheid van zijn asielrelaas kon niet enkel worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen. Betrokkene heeft geen aannemelijke verklaringen afgelegd voor de vastgestelde vaagheden en tegenstrijdigheden. De stukken die werden voorgelegd tijdens de asielprocedure kwamen voor als complaisancestukken gemaakt voor de asielprocedure. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen oordeelde dat de commissaris-generaal terecht tot de ongeloofwaardigheid van het asielrelaas had besloten. Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens stelt vast dat er geen redenen zijn om aan te nemen dat het behoren tot de Tamil bevolkingsgroep tot vervolging zou leiden of tot een inbreuk van art 3 van het EVRM, noch dat er sprake is van een algemeen risico voor Tamils die terugkeren naar Sri Lanka. CEDOCA, de documentatie- en researchdienst van het Commissariaat-generaal voor Vluchtelingen en Staatslozen, contacteerde op 25 januari 2013 de NGO Law and Society Trust (L&ST) met de vraag of de organisatie weet heeft van concrete gevallen van Sri Lankanen die in de loop van de laatste jaren na terugkeer uit het Westen gefolterd zouden geweest zijn. The L&ST is een "not for profit" organisatie die werkt op mensenrechtendocumentatie, juridische research en lobbying en die gebaseerd is in Colombo, Sri Lanka. Mala Liyanage, de voorzitter van de NGO en Aingkaran Karan, Senior Programme Officer van het mensenrechtenprogramma antwoordden dat zij nooit iemand hebben ontmoet die na de oorlog gefolterd is geweest bij terugkeer naar Sri Lanka. Aingkaran Karan verklaarde nog dat veel Sri Lankanen na de oorlog in de eerste plaats naar het buitenland (Australië en Europa) waren uitgeweken omdat ze hun economische inkomsten verloren hadden en niet omwille van veiligheidsredenen. Economische migranten zouden volgens hem probleemloos kunnen terugkeren vanuit om het even welk land. Hij vestigde er wel de aandacht op dat voormalige LTTE kaderleden in het geval van terugkeer wel degelijk onder foltering ondervraagd kunnen worden. Nadat LTTE kaderleden de luchthaven verlaten hebben en terug thuis (op eindbestemming) gekomen zijn, kunnen zij, volgens Aingkaran, altijd opnieuw onderworpen worden aan surveillance. Betrokkene heeft niet aannemelijk kunnen maken dat hij in Sri Lanka actief was voor de LTTE. Betrokkene kan niet aantonen dat hij gezocht wordt door de Sri Lankaanse autoriteiten. Betrokkene toont niet aan dat er een arrestatiebevel loopt tegen hem. Het feit dat het mogelijk is dat betrokkene ondervraagd wordt, betekent niet dat hij daarbij gefolterd of onmenselijk vernederd zal worden. Betrokkene heeft niet aangetoond banden te hebben (gehad) met mensen van de LTTE. De beweringen daarover werden ongeloofwaardig bevonden omdat ze vaag, incoherent en tegenstrijdig waren. Het loutere feit dat verzoeker in het Westen heeft verbleven, toont op zich niet aan dat dit de negatieve belangstelling van de autoriteiten zou opwekken. Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens benadrukt ook de individualiseringsvereiste bij de beoordeling van een gedwongen terugkeer van een Tamil en meent dat relevante risicofactoren niet als een loutere checklist kunnen worden afgedaan maar dat het gewicht van risicofactoren zowel individueel als cumulatief dient te worde afgewogen. De verzoeker toont niet aan dat zijn leven, zijn vrijheid of zijn fysieke integriteit bedreigd zou zijn in het land van bestemming. Indien het persoonlijk risico op slechte behandeling in het land van bestemming

wordt aangevoerd, ligt de bewijslast hiervan steeds bij de verzoeker. De betrokkene slaagt er niet in om het individuele risico inzake zijn persoonlijke veiligheid aan te tonen."

Deze vaststellingen zijn in overeenstemming met de stukken van het administratief dossier. Er blijkt dan ook dat de verweerder de door de verzoeker in zijn aanvraag aangevoerde schending van artikel 3 van het EVRM daadwerkelijk heeft onderzocht. Waar de verzoeker thans nog nieuwe elementen (rapporten en Nederlandse rechtspraak) aanbrengt waarmee hij wil aantonen dat een terugkeer naar zijn land van herkomst strijdt met artikel 3 van het EVRM, wijst de Raad er op dat de verzoeker nalaat aan te duiden in hoeverre de eerste bestreden beslissing artikel 3 van het EVRM schendt. Immers betreft deze beslissing slechts het onontvankelijk verklaren van een aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet. De verblijfstoestand van de verzoeker wordt met deze beslissing echter ongemoeid gelaten. Er kan niet worden ingezien hoe de eerste bestreden beslissing zelve voor de verzoeker daadwerkelijk tot gevolg zou hebben dat hij terug dient te keren naar zijn land van herkomst. Bovendien wijst de Raad er op dat het vaste rechtspraak is van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM) dat noch artikel 3 noch enige andere bepaling van het EVRM of haar Protocols een recht verleent op een verblijfsvergunning (EHRM 19 oktober 2011, I./Nederland, § 39). Het loutere gegeven dat een aanvraag tot verblijfsmachtiging wordt afgewezen, kan op zich dan ook niet in strijd komen met artikel 3 van het EVRM.

De verzoeker toont dan ook niet aan dat de eerste bestreden beslissing artikel 3 van het EVRM zou schenden.

In de mate dat de verzoeker de schending van artikel 3 van het EVRM zou betrekken op de tweede bestreden beslissing, hetgeen hij echter niet uitdrukkelijk doet, merkt de Raad op dat ook dit bevel niet meteen tot gevolg heeft dat de verzoeker zich naar zijn land van herkomst dient te begeven. Dit bevel geldt slechts voor het grondgebied van het Belgische Rijk en dat van de Schengenstaten en de verzoeker maakt op geen enkele wijze aannemelijk dat hij, om aan dit bevel gevolg te geven, geen ander alternatief heeft dan terug te gaan naar zijn land van herkomst. Het bevel van 7 oktober 2013 betreft bovendien geen gedwongen verwijderingsmaatregel. Uit de gegevens waarover de Raad beschikt, blijkt niet dat jegens de verzoeker dergelijke gedwongen verwijderingsmaatregel wordt overwogen. Ook de verzoeker spreekt hierover niet. Aangezien het daadwerkelijk terugsturen van de verzoeker naar Sri Lanka thans niet aan de orde is, kan niet worden ingezien op welke wijze de verzoeker thans op dienstige wijze een schending kan aanvoeren van artikel 3 van het EVRM (cf. EHRM 15 september 2005, Bonger/Nederland, nr. 10154/04; EHRM 19 oktober 2011, I./Nederland).

Het bevel om het grondgebied te verlaten werd slechts afgeleverd nadat verzoekers asielaanvraag reeds uitvoerig werd onderzocht zowel door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen als door de Raad. Beiden hebben geoordeeld dat verzoekers asielrelaas niet geloofwaardig is. In 's Raads arrest nr. 75.931 van 28 februari 2012, waarbij de beslissing van de commissaris-generaal van 25 november 2011 werd bevestigd, is als volgt geoordeeld:

"4.2. Het Europees Hof voor de Rechten van de mens heeft in arresten van 20 januari 2011 (T.N. t. Denemarken, nr. 20594/08; S.S. e.a. t. Denemarken, nr. 54703/08; P.K. t. Denemarken, nr. 54705/08 en N.S. t. Denemarken, nr. 58359/08) de evolutie in Sri Lanka na de uitspraak van NA. v. the United Kingdom van 17 July 2008, in het bijzonder na het beëindigen van gewapend conflict in mei 2009 onderzocht (zie onder meer in T.N. t. Denemarken, nr. 20594/08, §§ 36-66). Het Hof stelt vast dat er geen redenen zijn om aan te nemen dat het behoren tot de Tamil bevolkingsgroep tot vervolging zou leiden of tot een inbreuk van artikel 3 EVRM noch dat er sprake is van een algemeen risico voor Tamils die terugkeren naar Sri Lanka. Het EHRM herbevestigde de positie ingenomen in het arrest NA t. Verenigd Koninkrijk van 17 juli 2008 (NAV 2008/27), benadrukt de individualiseringsvereiste bij de beoordeling van een gedwongen terugkeer van een Tamil en meent dat relevante risicofactoren niet als een loutere checklist kunnen worden afgedaan maar dat het gewicht van risicofactoren zowel individueel als cumulatief dient te worden afgewogen.

4.3. Verzoekers hebben niet aannemelijk gemaakt dat zij voldoen aan de criteria van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet. Verzoekers beroepen zich voor de toekenning van de subsidiaire bescherming op dezelfde elementen als voor de vluchtelingenstatus. Aldus dient wederom te worden benadrukt dat het voorgehouden asielrelaas niet kan overtuigen en verzoeker geenszins aannemelijk maakt dat hij in Sri Lanka actief was voor de LTTE, laat staan hiervoor gevisieerd wordt door de autoriteiten en nood zou hebben aan internationale bescherming. Noch uit verzoekers hun verklaringen noch uit de andere elementen van het dossier blijkt dat zij voldoen aan de criteria van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

4.4. Verzoekers tonen niet aan aanspraak te kunnen maken op de bepalingen van artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980 met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus, zoals ingevoegd bij artikel 26 van de wet van 15 september 2006, gepubliceerd in het Belgisch Staatsblad van 6 oktober 2006.”

Hieromtrent dient te worden opgemerkt dat de artikelen 2 en 3 van het EVRM inhoudelijk overeenstemmen met de artikelen 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet. Aldus wordt getoetst of in hoofde van de verzoeker een reëel risico op ernstige schade bestaande uit doodstraf of executie, dan wel foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden is (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>). Dit risico werd blijkens het administratief dossier nagegaan door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen alsook door de Raad. De Raad kwam in zijn bovenvermeld arrest van 28 februari 2012 bovendien op expliciete wijze tot de conclusie: *“Noch uit verzoekers hun verklaringen noch uit de andere elementen van het dossier blijkt dat zij voldoen aan de criteria van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.”*

Waar de verzoeker aan de verweerder verwijt geen rekening gehouden te hebben met allerlei recente rapporten over de toestand in Sri Lanka, dient de Raad op te merken dat het gegeven dat de geciteerde rapporten zijn uitgebracht in de loop van 2013 op zich niet aan toont dat ze *de facto* de huidige situatie in Sri Lanka weergeven of dat de huidige situatie zou veranderd zijn derwijze dat een terugkeer naar dit land op zich een schending van artikel 3 van het EVRM met zich meebrengt. Bovendien betreffen deze laatste rapporten de terugkeer van personen die door de Sri Lankaanse autoriteiten verdacht worden van betrokkenheid bij de LTTE, hetgeen, zoals hierboven blijkt, niet aannemelijk werd gemaakt door verzoeker. De verzoeker brengt geen enkel concreet element of bewijs aan waarmee hij aannemelijk zou kunnen maken dat hij aan dit profiel voldoet. Er wordt aan de hand van deze laatste rapporten dan ook evenmin aangetoond dat verzoeker bij terugkeer in een situatie zal terechtkomen die strijdig is met artikel 3 van het EVRM.

Waar de verzoeker verschillende rapporten en artikels aanhaalt uit 2013 uitgaande van *“Freedom From torture”*, *“Amnesty International”* en van *“Human Rights Watch”* betreffende asielzoekers die bij gedwongen terugkeer gefolterd en gemarteld worden, herinnert de Raad eraan dat de bestreden beslissingen niet gepaard gaan met enige dwangmaatregel die erop wijst dat de verzoeker op een gedwongen wijze zal gerepatriëerd worden naar Sri Lanka, minstens toont de verzoeker dit niet aan. De verzoeker is thans enkel verplicht om het grondgebied van België en dat van de andere Schengenlidstaten binnen de dertig dagen te verlaten. Zoals reeds werd vastgesteld, toont de verzoeker op geen enkele wijze aan dat hij zich niet kan begeven naar andere staten dan zijn land van herkomst. De verzoeker toont ook niet aan dat mocht hij opteren om vrijwillig terug te keren naar Sri Lanka, hij gedetecteerd zal worden als een afgewezen asielzoeker en hem dan als individu een behandeling zal te beurt vallen gelijkaardig aan deze van de afgewezen asielzoekers die verdacht worden van betrokkenheid bij de LTTE, zoals beschreven in de door hem aangehaalde rapporten en artikels. Waar verzoeker betoogt dat Sri Lankanen die terugkeren uit het buitenland verondersteld worden de LTTE te ondersteunen, verwijst hij hiervoor niet naar rapporten of artikels, zodat het niet meer is dan een blote bewering die geen schending van artikel 3 van het EVRM kan aantonen.

De Raad verwijst te dezen tevens naar het arrest van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens van 31 mei 2011 in de zaak *E.G. versus het Verenigd Koninkrijk*, waarbij het Hof eerdere arresten van 20 januari 2011 getroffen in gelijkaardige zin bevestigt (T.N. t. Denemarken, nr. 20594/08; S.S. e.a. t. Denemarken, nr. 54703/08; P.K. t. Denemarken, nr. 54705/08 en N.S. t. Denemarken, nr. 58359/08). In het arrest van 31 mei 2011 kwam het Hof tot de volgende conclusie: *“83. Upon an overall examination of the applicant's case, the Court is of the view that the combination of risk factors which apply to him, of which the predominant factors are his previous record as an LTTE member and his scarring, are not sufficient to put him at real risk of detention and ill-treatment should he be returned to Sri Lanka. Accordingly, the applicant's removal to Sri Lanka would not give rise to a violation of Article 3 of the Convention”*. Het Hof is van oordeel dat de verwijdering vanuit London naar Colombo van de betrokkene, die een effectief LTTE-lid was geweest, littekens heeft ten gevolge van verwondingen opgelopen tijdens de schermutselingen met het leger, vroeger gearresteerd was door het leger en vrijgelaten was onder voorwaarden, geen schending oplevert van artikel 3 van het EVRM. Het Hof stelt dat gelet op de gewijzigde situatie in Sri Lanka, *“group-based protection”* niet langer nodig is en dat alle aandacht dient uit te gaan naar de omstandigheden die de individuele zaak kenmerken. Het Hof is van oordeel dat de betrokkene gelet op de gewijzigde situatie in Sri Lanka en het feit dat hij in het Verenigd Koninkrijk geen activiteiten ontplooid heeft tegen het Sri Lankaanse regime of banden behouden heeft met de LTTE gedurende zijn tienjarig verblijf in Sri Lanka, niet meer de aandacht zal trekken van de Sri

Lankaanse autoriteiten bij zijn terugkeer derwijze dat hij niet het voorwerp riskeert te zijn van detentie, ondervraging of een slechte behandeling.

In casu dient er echter op te worden gewezen dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen alsook de Raad reeds hebben geoordeeld dat de verzoeker zijn banden met de LTTE niet aannemelijk heeft gemaakt en dat hij niet tot één van de door het UNHCR opgesomde risicoprofielen behoort. Bovendien brengt de verzoeker thans geen enkel concreet gegeven bij waarmee hij aannemelijk kan maken dat hij littekens heeft ingevolge vervolging, dat hij gearresteerd is geweest door het leger, dat hij in België activiteiten ontplooid heeft tegen het Sri Lankaanse regime of banden onderhouden heeft met de LTTE tijdens zijn verblijf in België. Met de loutere verwijzing naar algemene rapporten en rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens en van de Nederlandse hoven en rechtbanken zoals die blijkt uit een aantal updates van Vluchtelingenwerk Nederland, informatie en rechtspraak waarvan de verzoeker de band met zijn persoonlijke situatie niet aannemelijk maakt, toont de verzoeker dan ook niet aan dat hij gelet op de elementen die zijn zaak kenmerken bij een vrijwillige terugkeer naar Sri Lanka vanuit België desondanks het slachtoffer riskeert te zijn van een situatie die strijdt met artikel 3 van het EVRM. Verzoekers stelling dat zowel Nederland als het Verenigd Koninkrijk hun houding ten opzichte van het uitwijzen van Sri Lankanen hebben gewijzigd, is alleen al om reden dat met de thans bestreden beslissingen geenszins de uitwijzing van de verzoeker naar Sri Lanka wordt beoogd, niet relevant. Hetzelfde geldt voor de Nederlandse rechtspraak waar de verzoeker naar verwijst en die enkel handelt over een herhaald asielverzoek, hetgeen duidelijk te onderscheiden is van een verblijfsaanvraag.

De door de verzoeker bij het verzoekschrift gevoegde stukken laten de Raad dan ook niet toe vast te stellen dat de bestreden beslissingen tot stand zijn gekomen met miskenning van artikel 3 van het EVRM of leidt tot een schending van deze verdragsbepaling. Het EHRM heeft reeds geoordeeld dat een eventualiteit van slechte behandelingen wegens een instabiele conjunctuur in een land op zich niet leidt tot een inbreuk op artikel 3 van het EVRM (zie: EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk, § 111) en dat, wanneer de bronnen waarover het beschikt, een algemene situatie beschrijven, de specifieke beweringen van een verzoekende partij in een geval moeten worden gestaafd door andere bewijselementen (zie: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 9; EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, § 131; EHRM 4 februari 2005, Mamatkulov en Askarov/Turkije, § 73; EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 68). De verzoeker toont *in casu* niet aan dat hijzelf een reëel risico zou lopen om te worden onderworpen aan een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling.

Dienvolgens dient te worden vastgesteld dat de verzoeker geen schending van artikel 3 van het EVRM aannemelijk maakt.

Uit de bespreking hierboven blijkt dat de verzoeker geen schending aantoont van de in het middel aangevoerde wettelijke bepalingen en rechtsbeginselen.

Het eerste middel is, in al zijn onderdelen, ongegrond.

3.3 In wat kan worden beschouwd als een tweede middel, gericht tegen de tweede bestreden beslissing, leidt de Raad af dat de verzoeker de schending opwerpt van de formele motiveringsplicht, gelet op onderstaand betoog:

“V. DE MIDDELEN TEGEN HET BEVEL

Dat uiteraard het bevel om het grondgebied te verlaten een gevolg is van de negatieve beslissing van zijn aanvraag tot regularisatie.

Dat indien de regularisatiebeslissing wordt vernietigd uiteraard het daaruitvolgende bevel dient vernietigd te worden.

Dit werd recent nog bevestigd in het arrest 96 099 van 30.01.2013 van uw Raad: “(…)”

Dat echter nergens vermeld wordt dat dit een gevolg is van de geweigerde regularisatieaanvraag dat dit op zich reeds een schending is van de motiveringsverplichting van DVZ.

Dat immers de weigering tot regularisatie en het bevel om het grondgebied te verlaten op een en dezelfde dag zijn gegeven.

In arresten 77128 en 77130 van uw Raad van 13 maart 2012 oordeelde de algemene vergadering van uw raad dat een beslissing die bestaat uit twee componenten – enerzijds “een beslissing tot beëindiging van het verblijfsrecht” en anderzijds “een bevel om het grondgebied te verlaten” een beslissing is die één en ondeelbaar is.

Dit betekent dat bij vernietiging van de beslissing ook het bevel dient vernietigd te worden.

Dat de regularisatie of tenminste de weigering ervan dan ook duidelijk aan de basis ligt van het afleveren van het bevel terwijl dit niet in de motivering wordt vermeld.

Dat de motivering van dit bevel dan ook strijdig is met de instructies om het af te leveren en zeker niet afdoende gemotiveerd is aangezien er nergens sprake is van de motivering van de weigering tot regularisatie."

De tweede bestreden beslissing strekt ertoe de illegale verblijfssituatie van de verzoeker vast te stellen en steunt op eigen juridische en feitelijke overwegingen, met name wordt verwezen naar artikel 7, eerste lid, 1° en 2° van de vreemdelingenwet en wordt vastgesteld dat de verzoeker niet in het bezit is van een geldig paspoort voorzien van een geldig visum en langer in het Rijk verblijft dan de overeenkomstig artikel 6 van de vreemdelingenwet bepaalde termijn of er niet in slaagt het bewijs te leveren dat deze termijn niet werd overschreden, dat de verzoeker niet als vluchteling is erkend en dat hem de subsidiaire bescherming niet is toegekend. Met zijn betoog dat deze "*louter en alleen een herhaling zijn van de vorige beslissingen in dit dossier genomen*" kan de verzoeker deze overwegingen niet aan het wankelen brengen. Deze overwegingen hebben voorts geen uitstaans met de eerste bestreden beslissing die ertoe strekt verzoekers aanvraag om verblijfsmachtiging onontvankelijk te verklaren. Zelfs indien de beslissing waarbij verzoekers aanvraag om verblijfsmachtiging onontvankelijk wordt verklaard, vernietigd wordt en de ingediende regularisatieaanvraag terug 'open' valt, verandert dit op zich niets aan de illegale verblijfsstatus van de verzoeker, minstens toont hij dat niet aan.

De Raad ziet niet in waarop verzoekers verwachting gestoeld is dat de tweede bestreden beslissing dient te verwijzen naar de eerste bestreden beslissing, te meer daar de eerste bestreden beslissing op dezelfde dag betekend werd samen met de tweede bestreden beslissing, wat verzoeker ook zelf uitdrukkelijk toegeeft in zijn verzoekschrift.

De verzoeker tracht tevergeefs aan te tonen dat de tweede bestreden beslissing het gevolg is van de eerste bestreden beslissing. De verzoeker laat uitschijnen dat verweerder in zijn beslissing houdende de onontvankelijkheid van zijn aanvraag instructies zou hebben gegeven aan de burgemeester om een bevel te geven. Een eenvoudige lezing van de eerste bestreden beslissing toont aan dat deze argumentatie niet correct is. In deze beslissing staat enkel "*gelieve over te gaan tot intrekking van het ontvangstbewijs dat eventueel aan betrokkene zou zijn afgeleverd*".

In casu werd aan de verzoeker een bevel om het grondgebied te verlaten betekend met de motivering dat hij niet in het bezit is van een geldig paspoort voorzien van een geldig visum en langer in het Rijk verblijft dan overeenkomstig de in artikel 6 bepaalde termijn derwijze dat de verzoeker niet dienstig kan betogen dat de motivering van de tweede bestreden beslissing strijdig is met de instructies van de gemachtigde van de staatssecretaris om het af te leveren.

In zoverre de verzoeker verwijst naar arresten van de Algemene Vergadering wijst de Raad er op dat het in de zaken waarover de Algemene Vergadering zich heeft uitgesproken telkens om beslissingen ging waarbij één beslissing twee componenten omvatten, één inzake de beëindiging van het verblijfsrecht en één inzake het bevel om het grondgebied te verlaten. Een dergelijke beslissing bestaande uit twee componenten wordt als een ondeelbare beslissing beschouwd. *In casu* is er echter geen sprake van een dergelijke beslissing daar duidelijk twee afzonderlijke bestreden beslissingen voorliggen. De verzoeker kan dan ook niet dienstig naar deze rechtspraak verwijzen.

Wat de verwijzing naar het arrest nr. 96 099 betreft, wijst de Raad er op dat ook hier de verzoeker niet aanduidt op welke wijze de feitelijke en juridische situatie die in dit arrest aan de orde was, ook op zijn geval moet slaan. Het betreft immers een bevel om het grondgebied te verlaten en een daarbij horende beslissing waarbij een aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet ongegrond was verklaard. In dergelijk geval leidt de vernietiging van de beslissing houdende de ongegrondheid van de medische verblijfsaanvraag er toe dat de betrokkene terugvalt op een onvankelijke beslissing inzake deze aanvraag die dan meteen recht geeft op een attest van immatriculatie, hetgeen onverenigbaar is met het afleveren van een bevel om het grondgebied te verlaten. Thans ligt echter een beslissing voor inzake een regularisatieaanvraag conform artikel 9bis van de vreemdelingenwet en wordt in het bestreden bevel uitdrukkelijk verwezen naar de negatieve beslissing inzake verzoekers asielprocedure.

Een eventuele vernietiging van de eerste bestreden beslissing, heeft *in casu* dan ook geen invloed op het bevel om het grondgebied te verlaten.

Tot slot wijst de Raad er op dat uit het voorgaande onder punt 3.2 blijkt dat de verzoeker geen gegrond middel heeft aangevoerd dat kan leiden tot de vernietiging van de eerste bestreden beslissing.

Het tweede middel is ongegrond.

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tweeëntwintig augustus tweeduizend zestien door:

mevr. N. MOONEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

N. MOONEN